

ΧΡΟΝΙΚΑ זכרונות

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 2 ● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1977 ● ΧΕΣΒΑΝ 5738

ושננתם לבניך ודברת בם

«Καί θά τά διδάξης εἰς τά τέκνα σου καί θά ὁμι-
λῇς διαρκῶς περί αὐτῶν» (Δευτερ. 6:7)

«Κανένα παιδί

έξω από τό Έβραϊκό Σχολείο»

Φέτος, τό Έβραϊκό Σχολείο τής Κοινότητας Ἀθηνῶν, στό Ψυχικό, μπαίνει στό 17ο χρόνο τής συνεχοῦς λειτουργίας του καί ἀνοίγει πάλι τίς πόρτες του γιά νά δεχθεῖ τά έβραιόπαιδα τής Ἀθήνας.

Τό θαυμάσιο διδακτικό προσωπικό, ἡ καθοδήγηση τής σχολικῆς Ἐπιτροπῆς καί οἱ ἄρτιες κτιριακές ἐγκαταστάσεις του τό κατατάσσουν ἐπάξια ἀνάμεσα στά καλύτερα ἑλληνικά σχολεῖα.

Ἡ ἀξία τοῦ Έβραϊκοῦ Σχολείου δέν εἶναι μόνο ὅτι διδάσκεται σ' αὐτό σωστά ἡ ὕλη πού ὀρίζει τό Ὑπουργεῖο Παιδείας, δέν εἶναι μόνο ὅτι τά παιδιά παίρνουν μιά σωστή έβραϊκή μόρφωση, ἀλλά ἀκόμα — τό κυριώτερο — ὅτι τά έβραιόπαιδα ζώντας μαζί 7 - 8 χρόνια στό ἴδιο έβραϊκό περιβάλλον ἀπαλλάσσονται ἀπό τυχόν «προβλήματα». Τά «προβλήματα» αὐτά θά τοὺς δημιουργοῦντο πιθανόν μέ τή φοίτησή τους σέ ἄλλα σχολεῖα, ὅπου λόγω θρησκευτικῆς διαφορᾶς θά ἀντιμετώπιζαν καταστάσεις, πού πολλές φορές ἴσως θά σφράγιζαν τή ζωή τους.

Ἡ λειτουργία τοῦ Σχολείου συμπληρώνεται μέ μιά ἀκόμη ἀξιοπρόσεκτη προσπάθεια, πού εἶναι ἡ δημιουργία «ομάδων μητέρων», πού μέ τήν καθοδήγηση ψυχολόγου μποροῦν νά βοηθήσουν καί αὐτές στή σωστότερη ψυχική ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν τους.

Ἀπό αὐτά τά παιδιά θά βγοῦν οἱ Έβραῖοι ἔφηβοι καί ἀργότερα, ὅταν θά ἐνηλικιωθοῦν, θά δημιουργήσουν μιά σωστή έβραϊκή οἰκογένεια, μή παραλείποντας συγχρόνως νά προσφέρουν τή μόρφωση καί τόν ἐνθουσιασμό τους στίς πολυάριθμες ὑπηρεσίες γιά τήν ἐξύψωση καί τή διατήρηση μιᾶς ἀληθινῆς έβραϊκῆς κοινοτικῆς ζωῆς, μέσα στά ἑλληνικά πλαίσια.

Οἱ γονεῖς ἄς ἀντιληφθοῦν σωστά τή μεγάλη αὐτή προσφορά τοῦ Σχολείου Ψυχικοῦ. Ἐχουν καθήκον νά βοηθήσουν χωρίς δισταγμούς στή διατήρηση τής ὑψηλῆς στάθμης του γιά τήν καλύτερη ἀπόδοσή του. Ὁ Έβραϊσμός τής Ἑλλάδος καί ἡ Ἰσραηλιτική Κοινότης Ἀθηνῶν δέν φείδονται κόπων καί χρημάτων γιά τή συνεχή βελτίωση τοῦ Έβραϊκοῦ Σχολείου.

➡ Στό χέρι καί στήν καρδιά, λοιπόν, τοῦ καθένα μας εἶναι: «Κανένα παιδί έξω ἀπό τό Έβραϊκό Σχολείο»!

**Ἡ θυσία
τοῦ συνταγματάρχου
Μ. Φριζῆ**

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Γράφame στό προηγούμενο φύλλο τῶν «Χρονικῶν» τοῦ Κ.Ι.Σ. ὅτι «Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑβραϊσμοῦ στήν Ἑλλάδα εἶναι συνυφασμένη μέ κάθε μιά περίοδο τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου αὐτοῦ».

Τό πιά χαρακτηριστικό παράδειγμα αὐτῆς τῆς διαπιστώσεως βρίσκεται στήν προσφορά τοῦ ὁμοθρήσκου μας Συνταγματάρχου Μαρδοχαίου Φριζῆ, πού ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ἀνώτερος Ἑλληνας ἀξιωματικός πού ἔπεσε μαχόμενος στόν Ἑλληνοϊταλικό πόλεμο.

Σέ εἰδική ἐκδοσι τοῦ Κ.Ι.Σ., πού κυκλοφόρησε αὐτό τόν μῆνα, περιέχονται στοιχεῖα καί κρίσεις τόσο γιά τήν ἐκλεκτή προσωπικότητα τοῦ Φριζῆ ὅσο καί γιά τήν ἡρωϊκή θυσία του.

Γιά τήν **προσωπικότητά** του ἄς περιορισθοῦμε μόνον στά ὅσα λιτά, ἀλλά χαρακτηριστικά σημείωσε στό «ἀτομικόν βιβλιάριον τοῦ λοχαγοῦ Φριζῆ Μ.», στίς 5 Ἰουλίου 1933, ὁ Διοικητής τοῦ 7ου τάγματος Δ. Τριανταφυλλίδης:

♦ «... Ἡ ἐγκυκλοπαιδική του μόρφωσις πλουσία, δύναται νά διδάξη θέματα φύσεως κοινωνικῆς, ἱστορι-

κῆς, νομικῆς, οἰκονομικῆς κλπ. Διοικητική ἱκανότης ἀρίστη. Ἐλάχιστα ἀπασχολεῖ τοὺς προϊσταμένους του μέ τήν διοίκησιν τοῦ τμήματός του. Ἐκφράζεται καλῶς εἰς τὰς προφορικὰς καί ἐγγράφους διαταγὰς του καί παρακολουθεῖ ἀγρύπνως τήν ἐκτέλεσιν. Διακρίνεται διά τήν προνοητικότητα καί τήν εὐστροφίαν του. Εὐστάθεια καί ψυχική δυναμικότης ἀρίστη. Διαρκῶς κατέχεται ὑπὸ τοῦ συναισθήματος τῆς εὐγενοῦς ἀμίλλης, ἐπὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἐπιπέδου. Ψύχραιμος καί ἡρεμος πάντοτε. Κρίσις καί ἀντιληπτική ἱκανότης ἀρίστη. Μεγάλῃς πείρας πολεμικῆς καί εἰρηνικῆς. Θέλησιν ἔχει ἰσχυροτάτην, ἐργατικότητα δέ πλέον τοῦ δέοντος. Ἀτομική παράστασις καί ἐμφάνισις λίαν καλή, κοινωνικότης καί συμπεριφορὰ ἀτομική καί οἰκογενειακή λίαν καλαί».

♦ **Γιά τή θυσία τοῦ στήν Πατρίδα Ἑλλάδα**, ἀπό τίς δεκάδες τῶν δημοσιευμάτων, ἃς ἀναδημοσιεύσουμε ἓνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἀπὸ τήν ἐφημερίδα «Βραδυνή», τῆς 5.12.1970:

«Στὰς 5 Δεκεμβρίου ὁ Φριζῆς λαμβάνει τό ἐμπιστευτικό σημείωμα διαταγῶν τό ὁποῖον ὠριζεν ὅτι εἰς τὰς 4 τό πρῶι τό ἀπόσπασμα ἔπρεπε νά κινηθῇ ταχέως, «καλπάζον» ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος εἰς τοὺς ἀνδρας του, διά νά ἀποκοπῇ ἡ ἀποχώρησις τῶν Ἰταλῶν. Ἐπλυνε προχείρως τό πρόσωπόν του, εἶπε τήν προσευχήν του, τήν ὁποίαν οὐδέποτε παρέλειπε καί διέταξε νά ἐτοιμάσουν τὰ ἄλογα. Καβάλα στ' ἄσπρο τό δίκό του μπῆκε ἐμπρός. Ἐπικεφαλῆς ὅπως πάντα, ὡσάν νά διησθάνετο ὅτι δι' αὐτόν θά ἦτο ἡ Μεγάλη Ἡμέρα. Τόν ἀκολουθοῦν οἱ ἀξιωματικοί καί τό ἐπιτελεῖον του. Καλπάζοντας φθάνουν εἰς τό παρατηρητήριον ἐνῶ ἡ ἐπιχείρησις διεξήγετο ἐπιτυχέστατα.

— Πᾶμε κάπου νά προφυλαχθοῦμε τοῦ λέει κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του.

— Γιατί νά πᾶμε; ρωτᾷ ὁ Φριζῆς.

— Μά δέν βλέπετε κ. Συνταγματάρχα; Τό πυροβολικό μᾶς χτυπάει ἀλύπητα, οἱ ὄλμοι θερίζουν, κι' ἔπειτα, γιά νά μὴ δίνωμε στόχο στ' ἀεροπλάνα.

— Καί τὰ παιδιὰ μου, πού θά τ' ἀφίσω; Αὐτά δέν δίνουν στόχο;

Τήν 11ην ὥραν τῆς 5ης Δεκεμβρίου, ὅταν ἡ δίοδος τῆς Βίστριτσας παραβιάζεται, δύο σμήνη ἰταλικῶν ἀεροπλάνων, ἐν τῇ προσπάθειά των νά συγκρατήσουν τήν ὑποχώρησιν τῶν Ἰταλῶν ἐνσκήπτουν ἀπὸ δύο κατευθύνσεων καί πραγματικῶς σκεπάζουν τόν οὐρανό. Κι' ἀρχίζουν νά ἐξεμοῦν λάβαν καί πῦρ μέ μανία καί ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, διότι ἡ φάλαγξ ἔστερεῖτο τελείως ἀντιαεροπορικοῦ πυρός.

Χαμηλώνουν, πολυβολοῦν, προσπαθοῦν νά διασκορπίσουν τήν φάλαγγα, ἐν τῇ ἀπεγνωσμένη των προσπάθειά νά διαφύγῃ τό πεζικόν τους ἀπὸ τήν σιδηράν λαβίδα, ἥτις τό περιέσφιγγε ὁλονέν.

— Ἀφίπτευσате! διατάσσει ὁ Φριζῆς — Πρηνεῖς εἰς τὰ ὀρύγματα.

Ὅλοι, ὡσάν ἐλατήρια ἐνός τελείου μηχανήματος ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς του. Ὅλοι! Ἐκτός ἀπὸ τόν ἴδιον. Αὐτός εἶχε μείνει ἐκεῖ, εὐθυτενῆς, ὑπερήφανος, καβάλα στ' ἄσπρο ἄλογό του σωστός μυθικός γίγας καί περιεφέρετο παντοῦ καθ' ὁλὴν τήν ἐκτασίαν.

ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ

**Ψεύδη και συκοφαντίες που
προσπαθούν να καλύψουν τη
θρησκευτική και ιστορική αλή-
θεια**

1 Μιά παραεκκλησιαστική Χριστιανική οργάνωση, που εμφανίζεται με διάφορες ονομασίες, συνηθίζει, με απλοϊκή ευκολία, να εμφανίζει τον 'Ιουδαϊσμό, το Σιωνισμό και τους 'Εβραίους σαν υπεύθυνους ή και συνενόχους με την Χριστιανική αίρεση του Χιλιασμού («Μάρτυρες του 'Ιεχωβά»).

Δέν θά είχαμε κανέναν απολύτως λόγο να ασχοληθούμε με αυτούς τους αστείους ισχυρισμούς αν στη βάση τους δέν υπήρχε ένα διαφαίνόμενο αντισημιτικό πνεύμα: Σκοπός αυτών των συκοφαντικών δημοσιευμάτων είναι όχι η αντιμετώπιση με επιστημονικά, θρησκευτικά, ή λογικά επιχειρήματα του Χιλιασμού αλλά η παλιά μέθοδος του να επισημαίνεται ο «μπαμπούλας των 'Εβραίων» («που φταίνει πάντα γι' όλα»!).

Είναι λοιπόν, σύμφωνα με τα λόγια αυτής της οργανώσεως, επικίνδυνος, καταδιωκτέος, επιλήψιμος κλπ. για τους Χριστιανούς ο Χιλιασμός όχι για τον α' ή β' θρησκευτικό λόγο, αλλά γιατί «πίσω απ' αυτόν είναι οι 'Εβραίοι»!

Θά ήταν γιά γέλια δηλαδή αυτή η ασυνάρτητη επιχειρηματολογία αν δέν ήταν κι' αυτόχρονα συκοφαντική κι' αν δέν έδειχνε ένα καθυστερημένο και μισαλλόδοξο αντισημιτισμό. Έναν αντισημιτισμό που έχει από μακροῦ έκλείψει από τις συνειδήσεις των λαών και μένει μόνον σέ μερικά καθυστερημένα μυαλά.

2 "Ας πάρουμε όμως να εξετάσουμε ένα προς ένα τα δήθεν «επιχειρήματα» (κατηγορίες) των κατηγορών μας.

♦ α «'Ιδρυτής του Χιλιασμού είναι ο 'Εβραίος άπατεώνας Κάρολος Ρώσελ»:

Η γνωστή, έγκυρος έγκυκλοπαίδεια «Americana» στό λήμμα Charles taze Russell («Pastor Russell») γράφει ότι ο Ρώσελ ήταν από τους γονείς του «όρθοδοξος Πρωτεστάντης»!

♦ β. «Πληρώνονται μέ δισεκατομμύρια δολάρια οι άπατριδες από τους αντίχριστους 'Εβραίους γιά να γκρεμίσουν την 'Ορθόδοξον Πίστιν του Χριστού μας»!

Απαντούν στην κατηγορία αυτή οι ίδιοι οι Χιλιαστές («Μάρτυρες του 'Ιεχωβά» — Βιβλική και Φυλλαδική 'Εταιρία Σκοπιά 1973, σελ. 15) ότι: «Οι Μάρτυρες του 'Ιεχωβά τονίζουν επίσης μέ τον πιο έντονο

και κατηγορηματικό τρόπο ότι ως Χριστιανοί αφιερωμένοι στον Θεόν και Πατέρα διά του Λυτρωτού και Σωτήρος Ιησού Χριστού, δέν έχουν καμιά απολύτως σχέση μέ τους άνευ Χριστού 'Ιουδαίους ή 'Ιουδαίζοντες ή Σιωνιστές ή άλλους θρησκευτικούς, πολιτικούς ή κοινωνικούς όμίλους. Είναι μόνον Χριστιανοί και η θρησκεία την όποιαν πρεσβεύουν είναι η Χριστιανική θρησκεία και αυτήν αποδέχονται και όμολογούν ως την μόνην όδόν της έν Χριστώ σωτηρίας. Αντίθετες άποψεις που επιδιώκουν να παρουσιάσουν τους Μάρτυρας του 'Ιεχωβά ότι έχουν πολιτικές επιδιώξεις και μάλιστα κοσμοκρατορικές, εάν δέν είναι άφελεις έπινοήσεις άπληροφορήτων μισαλλόδοξων ανθρώπων, είναι πάντως καθ' όλοκληρίαν ψευδείς και κακόβουλοι και δέν έχουν καμιά απολύτως σχέση μέ την κρυσταλλίνης διαυγείας και καθαρότητας Χριστιανική θέσι που έχουν στον κόσμο οι διάκονοι του Εύαγγελίου του Χριστού, οι Χριστιανοί Μάρτυρες του 'Ιεχωβά».

Όσον άφορά τον ύπαινιγμόν περί δήθεν χρηματοδότησεως των 'Ιεχωβάδων από τους 'Εβραίους αυτός στηρίζεται στά γνωστά - πλαστά περιεχόμενα των «καταγγελιών» του λιβελογραφήματος των «Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών»: Η πηγή της προελεύσεως χαρακτηρίζει και την σοβαρότητα της καταγγελίας!

Άλλωστε οι 'Εβραίοι κατά καιρούς έχουν κατηγορηθή σαν χρηματοδότες της Μαφίας, του Κομμουνισμού, του Καπιταλισμού, και χιλίων - δυό άλλων «-ισμών». Μόνον άφελεις (ή κακοήθεις) άνθρωποι προβαίνουν σέ τέτοιους ισχυρισμούς κι' άκόμη πιο άφελεις μπορούν να τους πιστέψουν!

♦ γ. «Οι 'Ιεχωβάδες ονομάζουν την κυβέρνηση και όλας τάς έξουσίας σατανικές και (ζητούν) να τάς παραδώσωμεν εις την έρχομένην Σιωνιστικήν κυβέρνησιν της 'Ιερουσαλήμ»:

Οι Χιλιαστές, όπως είναι γνωστόν, δροῦν σ' όλες τις Χριστιανικές χώρες της ύψηλίου (μέ μεγαλύτερη ή μικρότερη έπιτυχία και άπήχησι). Μόνον όμως στην 'Ελλάδα επιχειρείται ο άνεπίτρεπτος αυτός συσχετισμός τους μέ τους 'Εβραίους. Εύλογον είναι, λοιπόν, τό έρώτημα πώς δέν συμβαίνει τό ίδιο και στίς άλλες χώρες, άφού, όπως διατείνονται οι άνιστόρητοι κατηγοροί μας, σκοπός των Χιλιαστών είναι «η έρχομένη

Σιωνιστική κυβέρνηση της 'Ιερουσαλήμ»;

Μάλιστα, όπως παρατηρεί τό ὀρθόδοξον χριστιανικόν περιοδικόν «Σωτήρ» (ὄργανον τῆς ὁμωνύμου 'Αδελφότητος Θεολόγων), σέ σχόλιόν του πού ἐξετάζει τίς «ἀντιφάσεις τῶν Χιλιαστῶν», (στό φύλλον του τῆς 25.5.1977 σελ. 313), οἱ Χιλιαστές «ἐνῶ ὑπεστήριζαν μέχρι τοῦ 1955, ὅτι ἡ ἐπιστροφή τῶν 'Εβραίων εἰς τήν Παλαιστίνην, σύμφωνα μέ τήν ἀπόφασιν τοῦ 'Ιεχωβά ἦτο ἀπόδειξις, ὅτι ἔφτασε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου, τό 1955 ἐκήρυξαν ὅτι ἡ ἐπιστροφή τῶν 'Εβραίων εἰς τήν Παλαιστίνην ἦτο ἔργον τοῦ διαβόλου».

'Αλλά τότε πῶς οἱ Χιλιαστές ἐπιζητοῦν κί' ἐργάζονται γιά τήν «Σιωνιστικήν κυβέρνησιν τῆς 'Ιερουσαλήμ»;

'Αν ἔλθομε στή σωστή ἀντιμετώπισιν τοῦ θέματος ὅτι οἱ 'Ιεχωβάδες στίς ἐπιδιώξεις τους «ὀνομάζουν Κυβέρνησιν τῆς 'Ιερουσαλήμ», πρέπει τότε νά παρατηρηθῇ ὅτι: κάθε θρησκεία, (καί ὁ 'Ιουδαϊσμός καί ὁ Χριστιανισμός, κί' ἀναφερόμεθα εἰδικά στόν 'Ορθόδοξο Χριστιανισμό) πού ἔχουν ἕναν οἰκουμενικό χαρακτήρα (πού πηγάζει ἀπό τήν περί ἀδελφότητος ὅλων τῶν ἀνθρώπων διδασκαλία), χρησιμοποιοῦν ἐκφράσεις πού ἀφοροῦν τήν Μεσσιανική ἐποχή, ὅπου ὅλοι οἱ λαοί τῆς Οἰκουμένης θά ἀποτελέσουν, κατά τό ὄραμα τοῦ 'Ησαΐα, μιά οἰκογένεια. Χωρίς νά κρίνουμε τό ὀρθό ἢ μή αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων, θά πρέπει ἴσως νά δοῦμε καί τίς διακηρύξεις τῶν 'Ιεχωβάδων περί τῆς «Κυβερνήσεως τῆς 'Ιερουσαλήμ», μέ τό ἴδιο πρίσμα.

Τέλος, ἐνδεικτικόν εἶναι ὅτι ὁ πρῶην ὁπαδός τῶν Χιλιαστῶν Γκύντερ Πάπε (Gunther Pape) πού ἦλθε στήν 'Ελλάδα προσκεκλημένος τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας, γιά νά ἀποδείξῃ τά λάθη καί τίς πλάνες τῆς Χριστιανικῆς αἰρέσεως τῶν «Μαρτύρων τοῦ 'Ιεχωβά» πουθενά δέν βρῆκε συσχετισμό μέ τόν 'Ιουδαϊσμόν. Καί ὁ Πάπε ἐργάστηκε, στό παρελθόν, γιά τούς Χιλιαστάς σ' ὁλόκληρον τόν κόσμον!

♦ δ. «'Η 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία περιμένει μέ ἀγάπη καί μητρική στοργή νά ἐπιστρέψουν τά πλανημένα αὐτά θύματα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων».

Αὐτό εἶναι μεταξύ τῶν καθηκόντων καί τῶν ὑποχρεώσεων τῆς 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας, στά ὁποῖα ἐμεῖς οἱ 'Εβραῖοι δέν ἔχομε — καί δέν μπορούμε νά ἔχομε — καμμία ἀπολύτως ἀνάμιξι καί σχέσι.

'Εκεῖνο πού πρέπει νά σημειωθῇ εἶναι ὅτι ἡ ἐπίσημος 'Ελληνική 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία — στηριζομένη σέ σοβαρή μελέτη τῶν στοιχείων, τῶν ντοκουμέντων κλπ. δέν κάνει κανένα συσχετισμόν μεταξύ Χιλιαστῶν καί 'Εβραίων. 'Αποδεικτικόν εἶναι τό ἔγγραφον (Πρωτ. Α/2241/8.8.1975) τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος πρός τό ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης. Βλέπε σχετικά καί πρόσφατες ἐκδόσεις:

♦ «'Η ἀλήθεια γιά τούς 'Ιεχωβάδες», στήν ἐβδομα-

διαία ἔκδοσι τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος «Φωνή τοῦ Κυρίου» (31. 10. 1976).

♦ 'Αρχιμανδρίτου Π. Μπεζενίτη, Γραμματέως τῆς 'Ι. Συνόδου, (νῦν Μητροπολίτου Ζακύνθου), «'Η ποιμαντική ἀντιμετώπισις τοῦ Χιλιασμοῦ». 'Εκδοσις 'Αποστολικῆς Διακονίας, 1976.

♦ 'Αντ. Γ. 'Αλεβιζόπουλου, «'Η Σκοπιά: Ζωηρότερο φῶς ἢ πυκνότερο σκότος;», 'Αθῆναι 1977.

♦ ε. Συμπεράσματα:

'Ο Χιλιασμός ὅπως εἶναι παγκοσμίως παραδεκτόν, δέν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέσι μέ τόν 'Ιουδαϊσμόν.

Τό μόνον σημεῖο «ἐπαφῆς» εἶναι ὅτι οἱ «Μάρτυρες τοῦ 'Ιεχωβά» σφετερίζονται στοιχεῖα, ἀρχές καί ἰδέες ἀπό τήν παλιά 'Ιουδαϊκή θρησκεία, ἡ ὁποία χρονικῶς προϋπῆρξε ΟΛΩΝ τῶν Μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν.

'Η διαμάχη μεταξύ 'Ορθοδοξίας καί Μαρτύρων τοῦ 'Ιεχωβά, εἶναι μιά καθαρῶς ἐνδο - χριστιανική ὑπόθεσις. 'Αφορᾷ τίς θρησκευτικές διαφορές δύο Χριστιανικῶν ὁμάδων: οἱ 'Εβραῖοι καί ὁ 'Ιουδαϊσμός, πολύ περισσότερον δέ ὁ Σιωνισμός, δέν ἔχουν καμμία σχέση σ' αὐτή τήν ἄκρως «οἰκογενειακή» διαμάχη.

Βέβαια καί οἱ ἴδιοι οἱ κατήγοροί μας τό γνωρίζουν ὅτι δέν ὑπάρχει κανένας συσχετισμός. 'Αναχρονιστικοί, ὅμως, καί μέ παρωπίδες ὅπως εἶναι, νομίζουν ὅτι μέ τό νά ἐπισείουν τόν «'Εβραϊκό μπαμπούλα» θά τρομάξουν τούς 'Ελληνες Χριστιανούς! Δέν ἔχουν καταλάβει ὅτι βρισκόμαστε στόν 20ό αἰῶνα κί' ὅτι ἀπευθύνονται σέ μορφωμένους καί ξύπνιους 'Ελληνες...

③ 'Η καλύτερη, ὅμως, κριτική, (ἀληθινός καταπέλτης) γιά τά διάφορα δημοσιεύματα αὐτῶν τῶν κύκλων περιέχεται σέ νομική γνωμάτευσι διαπρεποῦς 'Ελληνος ποινικολόγου, πού μεταξύ ἄλλων, σημειώνει:

«Ταῦτα (δηλ. τά σχετικά δημοσιεύματα) ἀνάξια λόγου ὄντα ἀπό πλευρᾶς ἐπιστημονικῆς ἀλλά καί ἐν γένει ἱστορικῆς καί φιλολογικῆς, προκαλοῦν μέν φαιδρότητα εἰς τόν σχετικῶς μορφωμένον ἀναγνώστην των διά τά ὅσα μισαλλόδοξα καί περίεργα μυθοπλαστικά κατασκευάσματα ἐκτίθενται ἐν αὐτοῖς, ἀλλά καί ἀγανάκτησιν διά τήν ἀνευ προηγουμένου λιβελλογραφίαν εἰς τήν ὁποίαν καί ἐπιδίδονται οἱ συγγραφεῖς των κατά τῶν 'Εβραίων, μέ τούς ὁποίους ὁ σύγχρονος 'Ελληνισμός τουλάχιστον πάντοτε διεβίωσεν ἐν εἰρήνῃ καί ἀπηλλαγμένος πάσης ἐπιρροῆς ἀντισημιτισμοῦ».

★ ★ ★

Υ.Γ. 'Ας σημειωθῇ, γιά τήν ἱστορία ὅτι, τό Κ.Ι.Σ. (γιά νά βοηθήσῃ στήν ἀποκατάστασι τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας) δέν δίστασε νά ἀποστείλῃ τά σχετικά στοιχεῖα περί Χιλιασμοῦ σ' ὅλους τούς Μητροπολίτες τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας, στήν Πανελλήνιο 'Ενωσι Θεολόγων κ.ἄ., στήν ἐφημερίδα τῆς ὁργανώσεως πού ἀναφέραμε κ.ἄ.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Τοῦ κ. Νίκου Σταυρουλάκη

Κάποτε ρώτησαν τὴν Gertrude Stein*, «Τί γίνεται ὅταν ἓνας Ἑβραῖος πεθαίνει;». Κι ἡ ἀπάντησή της ἦταν: «Αὐτός εἶναι ἓνας πεθαμένος Ἑβραῖος». Ἐάν θὰ ρωτοῦσαν κάποιον, «Τί γίνεται ὅταν μιά Ἑβραϊκή Κοινότητα πεθαίνει;», τότε θὰ πρέπει νά περιμένουμε μιά ἀπάντηση, ὅτι ἔχουμε μιά πεθαμένη Ἑβραϊκή Κοινότητα.

Ἡ Ἑλλάδα σήμερα εἶναι διάσπαρτη ἀπὸ πεθαμένες καὶ ὀλοένα ἀποδυναμούμενες Ἑβραϊκές Κοινότητες. Σ' ὅλες αὐτές τίς Κοινότητες ἐπικρατεῖ ἡ ἴδια ἀτμόσφαιρα: ἓνα σημάδι βίας ξεχωρίζει πάνω ἀπ' ὅλες, σάν σύμβολο τοῦ τρόπου μέ τὸν ὁποῖο ἡ λαμπρή ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑβραϊσμοῦ, ἔφθασε σχεδὸν στό τέλος της μέ τὴν βάρβαρη καταστροφή τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Συνήθως ἓνας βρίσκει τὰ ὑπολείμματα κάποιας ἐγκαταλελειμένης Συναγωγῆς, ἴσως κάποιο νεκροταφεῖο ἢ μερικά πέτρινα μνημεῖα πού ἀναφέρουν κάποιον Ἑβραῖο εὐεργέτη τοῦ μεσαίωνα. Κυκλοφοροῦν ἀκόμα διάφορες ἱστορίες μεταξύ τῶν σημερινῶν κατοίκων τῶν πρώην Ἑβραϊκῶν συνοικιῶν, οἱ περισσότερες ὅμως εἶναι ἀνακριβεῖς ἢ παραποιημένες. Πού καὶ πού βρίσκει κανεῖς σέ κανένα «παλιατζίδικο» μιά μενορά, ἓνα παλιό προσευχολόγιο, ἴσως καὶ κανένα ποτήρι τοῦ Κιντούς, ἀλλά εἶναι πολύ δύσκολο νά ἐπιβεβαιώσει κανεῖς μέσ' ἀπὸ τὰ λίγα ἐναπομείναντα στοιχεῖα στὴν σημερινή Ἑλλάδα, τό γεγονὸς τῆς ἐπὶ δύο χιλιάδες καὶ πλέον χρόνια Ἑβραϊκῆς παρουσίας ἐδῶ. Γιά τὸν περισσότερο κόσμο ἡ μνήμη κι ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ παρελθόντος ἐξαλείφεται ραγδαῖα.

Ἡ ἀντίδραση τῶν Ἑβραϊκῶν κοινοτήτων πού ἐπέζησαν γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση, εἶναι σέ μεγάλο βαθμό, μιά ἀντίδραση ἀδιαφορίας. Καὶ ὅπου δέν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία θὰ εἶναι, μᾶλλον, μιά συναισθηματικὴ ἀνάμνηση τοῦ παρελθόντος πού τὴν θυμοῦνται κυρίως, μέ πόνο καὶ ὀδύνη, τὰ ἄτομα πού ἐπέζησαν ἀπ' τὸ Ὀλοκαύτωμα. Φαίνεται ὅτι πολύ γρήγορα ξεχάσαμε τὰ κέντρα ἐκεῖνα, σέ διάφορα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὅπου κάποτε ἔζησαν Ἑβραῖοι — ὅπως, τὰ Χανιά, ἡ Ἄρτα, τὸ Διδυμότειχον, ἡ Ξάνθη, ἡ Ζάκυνθος.

Τὸ μόνο ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο διεγείρεται τὸ ἐνδιαφέρον μας ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς ἀφομοιώσεως· ὅμως ἡ ἀδιαφορία μας γιὰ τὰ ὑπολείμματα τοῦ παρελθόντος πού ἐκπροσωποῦν τὴν συνέχιση τῆς ἱστορίας μας

στὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἓνα σύμπτωμα τῆς πιθανῆς ἀφομοιώσεώς μας μέσα στὴν Ἑλληνο - Χριστιανικὴ ζωὴ.

Δέν εἶναι ὑπερβολικὸ νά ποῦμε ὅτι ὁ χαρακτηρὸς τοῦ τρόπου ζωῆς τῶν περισσοτέρων Ἑβραίων στὴν Ἑλλάδα δέν ξεχωρίζει, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος του, ἀπὸ τὸν τρόπο ζωῆς τῶν Χριστιανῶν γειτόνων μας. Πέρα ἀπὸ τίς διαφορετικὲς Γιορτές καὶ Νηστείες πού ξεχωρίζουν ὀρισμένες στιγμές τοῦ ἔτους, παραμένει γεγονὸς ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἰδιότυπος τρόπος ζωῆς, ὅπως ἐπιβάλλεται ἀπ' τὴν Τορά καὶ τὸν Ραββινικὸ Ἰουδαϊσμό ὑπὸ τὴν μορφή τοῦ Ταλμούδ, πού χαρακτηρίζει τὸν Ἑβραῖο σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου, ἀπουσιάζει ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Γιά τὸ παρελθόν δηλαδὴ μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ἡ κατάσταση αὐτὴ δέν ἦταν τόσο ἐπικίνδυνη ὅπως εἶναι σήμερα.

Δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἡ προσήλωση πρὸς ἓναν Ἑβραϊκὸ «ρυθμὸ - ζωῆς» εἶχε ἤδη ἀρχίσει νά σβύνει στά μεγάλα κέντρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑβραϊσμοῦ. Μέ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἐπιθυμία γιὰ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῶν Ἑβραίων στὴ ζωὴ, ἰδιαίτερα ἐκείνων τῶν πλουσιώτερων τάξεων, εἶχε σάν συνέπεια τὸν «συμβιβασμό» τῆς θρησκευτικῆς τους ἀφοσιώσεως σέ πολλά σημεῖα τῆς Τορά. Ὅταν ὅμως πρωτοσυνέβη τοῦτο, κί' αὐτὸ εἶναι κάτι πολύ σπουδαῖο πού πρέπει πάντοτε νά ἔχουμε ὑπόψη μας, οἱ Ἑβραῖοι μπορούσαν νά στηρίζονται πάνω σέ μιά πολιτιστικὴ κληρονομιά, μέ γλῶσσα καὶ ἱστορία δική της. Αὐτὴ ἡ γλῶσσα ἦταν τὰ Λαδῖνο καὶ ἡ ὑπερηφάνεια πού αἰσθάνονταν οἱ Ἑβραῖοι γι' αὐτὴν τὴν Σεφαραδικὴ κληρονομιά τους, ἐξασφάλιζε σ' αὐτοὺς ἓναν «ρυθμό», κάποιο «ἦθος» πού τοὺς ξεχώριζε ἀπὸ τοὺς Ἑλληνο - Χριστιανούς γειτόνους τους. Μέ ἄλλα λόγια, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἔχασαν, ἴσως, τὴν θρησκευτικὴ τους ἀφοσίωση ἀπέναντι τοῦ Ἑβραϊσμοῦ εἶχαν ἀκόμα τὴν Ἰσπανο - Ἑβραϊκὴ κουλτούρα γιὰ νά βαστάζει τὸν «Ἑβραϊσμό» τους καὶ τὸ συναίσθημα ἐκεῖνο ὅτι ἀνήκουν σέ μιά ἱστορικὴ συνέχεια.

♦ Μέ τὸν τελευταῖο πόλεμο ὅλα αὐτὰ ἄλλαξαν. Μόνο ἓνας μικρὸς ἀριθμὸς ἀτόμων μιλάει ἀκόμα τὰ Λαδῖνο καὶ αἰσθάνεται μιά ἄμεση ἱστορικὴ σχέση μέ τὴν Ἑβραϊκὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Μιά καινούργια γενιά μεγάλωσε σηματοδεδιμένη ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ μιά πολύ ἐθνικιστικὴ Ἑλληνικὴ παιδεία. Γιά τὸν Ἑλληνα Χριστιανὸ οἱ ἱστορικὲς ρίζες του στὴν Ἑλλάδα εἶναι παντοῦ εὐδιάκριτες, εἴτε μέ τὴν μορφή τῶν μνημείων, ὅπως ἡ Ἀκρόπολις, εἴτε μέ τίς Βυζαντινὲς Ἐκκλησίες πού εἶναι διάσπαρτες σ' ὅλην τὴν χώρα. Γιά τὸν Ἑλληνα Ἑβραῖο, ὅμως, πολύ λίγα ὑπάρχουν πού νά τὸν συνδέουν μέ τὸ παρελθόν του. Ὅταν ὁ Ἑλληνας - Ἑβραῖος χάσει τὴν θρησκευτικὴ του συγγένεια μέ τὴν Τορά, τότε δέν ἔχει σχεδὸν τίποτε γιὰ νά τὸν κρατήσῃ παρὰ τὸν Ἑλληνο - Χριστιανικὸ πολιτισμό — ὑπὸ οἰαδήποτε μορφή του. Καὶ τὸ χειρότερο ἀκόμα σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὅπως ἀπομακρυνθήκαμε θρησκευτικῶς ἀπὸ τοὺς Ραββίνους μας, ἀπομακρυνθήκαμε καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑβραϊκοὺς δεσμούς μας μέ τὸ Ἰσραήλ.

♦ Αὐτὸ πού ἀποτύχαμε νά καταλάβουμε εἶναι ὅτι ἐμεῖς σάν Ἑβραῖοι καὶ σάν Ἕλληνες - Ἑβραῖοι ἔχουμε

Η άρχη της συγκέντρωσης τῶν Ἑβραϊκῶν κειμηλίων, σ' ἓναν εἰδικό, χῶρο ἔγινε...

μιά ξεχωριστή ὑποχρέωση γιά τήν ἐπιβίωσή μας, καί σάν Ἕλληνες καί σάν Ἑβραῖοι. Μοιραζόμαστε μέ τούς Χριστιανούς γειτόνους μας ἓνα κοινό παρελθόν, μιά καί ἡ ἱστορία μας σ' αὐτόν τόν χῶρο εἶναι ἀδιάσπαστα συνδεδεμένη μέ τήν δική τους. Σάν πιστοί Ἕλληνες ἔχουμε μαζί τους τήν ἴδια κοινή νομοθεσία, τίς ἴδιες πολιτικές κατευθύνσεις, τήν ἴδια γλώσσα καί τήν ἴδια ὑπερηφάνεια γιά τό Ἑλληνικό παρελθόν. Ἀλλά καί σάν Ἑβραῖοι ἔχουμε τόν ἰδιαίτερο «χαρακτήρα» μας, τό δικό μας «ἦθος» καί τήν δική μας ἱστορία, ἡ ὁποία συνδέεται μέ ἐκείνη τῶν Ἑλληνο - Χριστιανῶν, ἀλλά ποτέ δέν ἀφομοιώνεται μέσα στήν τελευταία. Κατά κάποιο τρόπο μοιραζόμαστε τό ἴδιο κρασί, ὅμως τό πίνουμε ἀπό ξεχωριστά ποτήρια.

Μιά ἀπ' τίς σπουδαιότερες ἐνδείξεις μιᾶς κάποιας ἀλλαγῆς εἶναι ἡ συγκέντρωση τῶν κειμηλίων σ' ἓνα εἰδικό χῶρο, στήν Ἀθήνα γιά τή δημιουργία Ἑβραϊκῆς Θρησκευτικῆς καί Ἱστορικῆς Συλλογῆς. Τό ξεκίνημά του εἶναι ταπεινόφρων καί ἡ συλλογή του ἀποτελεῖ μιά λυπηρή παρουσίαση τῶν ὅσων ὀλίγων διασώθηκαν. Ἐλπίζεται, ὅμως, ὅτι μέ τόν χρόνο, ἡ εἰδική αὐτή Συλλογή θά καταστεῖ σπουδαῖος φορέας γιά τήν ἱστορική ἀφύπνιση τῶν Κοινοτήτων μας, καί θά τονίσει ὅτι οἱ ὑποχρεώσεις μας δέν ἀφοροῦν μόνο τήν διαιώνιση τοῦ παρελθόντος ἀλλά καί τήν ἀντιμετώπιση τῶν σημερινῶν ἀναγκῶν. Γιά νά μπορέσουμε νά ἐπιζητήσουμε σάν ἓνας «λαός», χρειαζόμαστε τό αἶσθημα τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος μας, τίς ρίζες μας. Κατά τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο ὅπως κι ἓνα ἄτομο πού ἔχει χάσει τήν μνήμη του δέν μπορεῖ νά ἀνατρέξει στίς ἐμπειρίες τῆς προτέρας του ζωῆς, ἔτσι καί μεῖς θά καταστοῦμε ἀνίκανοι νά ἐξασφαλίσουμε τήν ἐπιβίωσή μας, ἐκτός ἂν ἐξασφαλίσουμε αὐτό τό συναίσθημα τῆς ἱστορικῆς παρουσίας μας στήν Ἑλλάδα καί τήν σχέση μας μέ τίς πηγές μας.

Μιά τέτοια Συλλογή ἀποτελεῖ σπουδαῖο φορέα γιά τήν διοχέτευση τῶν ἐνεργειῶν καί τῶν ἐνδιαφερόν-

των τῆς Κοινότητος πρὸς τούς στόχους ἐκείνους πού θά βοηθήσουν τουλάχιστο, στήν φυσική ἐπιβίωση τῶν συμβόλων τοῦ παρελθόντος. Ἐλπίζεται, τά συγκεντρωθέντα ἐκεῖ βιβλία καί θρησκευτικά ἀντικείμενα τῆς Ἑβραϊκῆς ζωῆς, νά μελετηθοῦν καί ἴσως, κάποτε, νά δημοσιευθοῦν. Ἀλλά τό σπουδαιότερο, ἐλπίζεται ὅτι θά καταστεῖ ἓνας φορέας γιά τήν καθοδήγηση καί γιά τήν διοχέτευση πρὸς τούς νέους ἐνός συναισθήματος ὑπερηφάνειας γιά τίς ρίζες τῆς Ἑλληνο - Ἑβραϊκῆς μας ἱστορίας. Ἀποτελεῖ τό πρῶτο βῆμα γιά τήν ἐδραίωση ἐνός ἀνανεωμένου συναισθήματος γιά τό ἰδιαίτερο πολιτιστικό μας ἦθος.

Ἕνας ἀπὸ τούς στόχους τοῦ σχεδίου τῶν Ναζί γιά τήν καταστροφή τῶν Ἑβραίων, ἐκτός ἀπὸ τήν ἐξόντωση τῶν Κοινοτήτων, ἦταν καί ἡ ἐξάλειψη κάθε ἱχνους ἀπὸ τήν μνήμη τῶν Ἑβραίων. Σάν Κοινότητες ἐπιζητήσαμε τοῦ ἐνός σκέλους, καί εἶναι πράγματι εἰρωνικό ὅτι αὐτή ἡ ἀπὸ μέρους μας ἐπιδεικνυόμενη ἀδιαφορία, ἀποτελεῖ τήν ὑποταγή μας στό δεύτερο σκέλος τῆς «Τελικῆς Λύσεως» πού προγραμματίζουν οἱ Ναζί.

Ὁ Ἑλληνο - Ἰσπανικός Ἑβραϊσμός ἔχει μιά ἀπὸ τίς λαμπρότερες ἱστορίες ὅλων τῶν Ἑβραϊκῶν Κοινοτήτων τοῦ κόσμου. Ἡ ἱστορία του διανθίζεται ἀπὸ ὀρισμένους ἀπὸ τούς μεγαλύτερους Ραββίνους, ποιητές, δημόσιους ἄνδρες καί μυστικιστές τῆς μετα - μεσαιωνικῆς περιόδου. Ἡ ἀδιαφορία μας γιά τό παρελθόν μας ἀποτελεῖ ἤδη ἓνα σημεῖο τῆς μερικῆς ἀφομοιώσεώς μας καί τῆς ὑποταγῆς στήν ἥττα...ἀρνούμενοι νά γνωρίσουμε τήν σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ παρελθόντος γιά τή ζωή μας σάν Ἕλληνες καί σάν Ἑβραῖοι, ἐπιτελοῦμε μιά ἀτιμωτική πράξη πρὸς μιά παράδοση πού μᾶς διαφύλαξε καί μᾶς γαλούχισε γιά δυό καί πλέον χιλιάδες χρόνια.

(*) Gertrude Stein (1874 - 1946). Ἀμερικανίδα συγγραφέας καί κριτικός τέχνης.

Ἀπό τή ζωή τῶν Κοινοτήτων

Τό νέο κοινοτικό κέντρο τῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν

Ἕνας ἀπό τοὺς βασικούς στόχους τῆς σημερινῆς διοικήσεως τῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν ἦταν καί ἡ δημιουργία ἐνός νέου Κοινοτικοῦ Κέντρου, σέ κατάλληλο οἶκημα καί σέ κεντρικό σημεῖο τῆς Ἀθήνας γιά νά μποροῦν μέ ἄνεση νά συγκεντρώνονται οἱ ὁμόθρησκοι τῶν Ἀθηνῶν καί ἰδιαίτερα ἡ νεολαία.

Ὑστερα ἀπό πολλοὺς κόπους καί μέ τήν συμμετοχή πολλῶν ὁμοθρήσκων στήν προσπάθεια τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἡ Κοινότης Ἀθηνῶν βρίσκεται στήν εὐχάριστο θέση νά ἀναγγεῖλει τήν ἀγορά ἀκινήτου στήν ὁδόν Σίνα καί Βησσαρίωνος. Ἐλπίζεται συγκεκριμένα ὅτι θά ὑπερπηδηθοῦν ὅλες οἱ τεχνικές δυσκολίες πού παρουσιάζονται, γιά νά μπορέσει τό κοινοτικό κέντρο Ἀθηνῶν νά λειτουργήσῃ μέ τόν καινούργιο χρόνο.

Γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ κοινοτικοῦ κέντρου δέν ἀρκεῖ μόνο ἡ ὠραία αἶθουσα καί ἡ καλή τοποθεσία. Χρειάζεται πρὶν ἀπὸ ὅλα ὁ προγραμματισμός γιά τόν τρόπο λειτουργίας καί ἡ δραστηριοποίηση ὅλων ἐκείνων τῶν παραγόντων πού θ' ἀσχοληθοῦν σ' αὐτό τό πρόγραμμα, γιά νά γίνῃ πραγματικά ἓνα πνευματικό κέντρο, μιά πραγματική ἐβραϊκή ἐστία.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Κοινότητα Ἀθηνῶν εἶναι μικρή καί τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν μελῶν της ποικίλα, ὅπως συμβαίνει σέ κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων. Γι' αὐτό πρέπει νά γίνῃ ἐνιαία προσπάθεια, ὥστε ὁ καθένας νά μπορεῖ νά βρεῖ στό κοινοτικό αὐτό κέντρο μιά ζεστή ἀτμόσφαιρα, ἓνα εὐχάριστο περιβάλλον καί νά ἱκανοποιήσῃ, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, τὰ ἰδιαίτερα ἐνδιαφέροντά του. Ἡ πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν αὐτῶν δέν εἶναι εὐκόλη. Θά χρειασθεῖ μεγάλη προσπάθεια, πνεῦμα συνεργασίας καί πρό παντός ἡ πίστη ὅτι πρόκειται γιά τό **δικό μας σπίτι** πού πρέπει νά τό περιβάλουμε μέ ὅλη μας τήν ἀγάπη.

Γιά τήν ἀπρόσκοπτη λειτουργία τοῦ κοινοτικοῦ κέντρου θά πρέπει ἀπαραίτητα νά ἐκπονηθεῖ ἓνας ἐσωτερικός κανονισμός πού νά διαγράφει καθαρά τοὺς σκοποὺς τοῦ κέντρου, τίς ὑποχρεώσεις καί τὰ δικαιώματα αὐτῶν πού θά συχνάζουν

σ' αὐτό καί γενικώτερα ὅ,τι κρίνεται ἀπαραίτητο γιά τήν ὁμαλή λειτουργία του.

Ἀσφαλῶς τὰ ἔξοδα λειτουργίας τοῦ κοινοτικοῦ κέντρου δέν θά πρέπει νά βαρύνουν τήν Κοινότητα Ἀθηνῶν. Τό κέντρο πρέπει νά βρεῖ τοὺς δικούς του πόρους, γιά νά λειτουργήσῃ σωστά.

Ἡ ἐπένδυση τῶν 25.000.000 δρχ. πού ἔκανε ἡ Κοινότητα Ἀθηνῶν, μέ τήν βοήθεια τῶν Ἑβραϊκῶν Ὄργανισμῶν, γιά τήν ἀγορά τοῦ ἀκινήτου θά πρέπει νά τήν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τό βάρος τῶν ἐξόδων λειτουργίας, γιά νά μπορεῖ νά στρέψῃ τήν προσοχή της στή δημιουργία νέων προγραμμάτων πού θά βελτιώνουν συνεχῶς τήν πνευματική καί οἰκονομική ζωή τῶν μελῶν της.

Ἀντιεβραϊκές ἀφίσσες στά μεταφορικά μέσα

Τό Κ.Ι.Σ. διαμαρτυρήθηκε γιά τήν ἀνάρτηση στά μεταφορικά μέσα Ἀθηνῶν καί Ἐπαρχίας (Ἀστικά — Ὑπεραστικά Λεωφορεῖα — Σταθμοὺς καί Πρακτορεῖα Ἀναχωρήσεως) διαφόρων ἀφισῶν ὑβριστικῶν γιά τοὺς Ἑβραίους καί τήν Ἑβραϊκή Θρησκεία καί μετὰ ἀπὸ τὰ διαβήματά του στό ὑπουργεῖο Συγκοινωνιῶν, ἐξέδωσε σχετική διαταγή πρὸς ὅλες τίς Νομαρχίες τῆς χώρας, τὰ ΚΤΕΛ, τοὺς ΗΛΠΑΠ — ΗΣΑΠ — ΕΑΣ — ΟΑΣ καί λοιποὺς συγκοινωνιακοὺς ὀργανισμούς.

Ἡ Πρεσβεΐα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ἀπαντᾷ στό ΚΙΣ

Ὁ πρέσβυς στήν Ἀθήνα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ἔστειλε στό ΚΙΣ εὐχαριστήριο ἐπιστολή γιά τήν συμμετοχή τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑβραϊσμοῦ στό πένθος γιά τό θάνατο τοῦ Ἐθνάρχου Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου καί γιά τήν εἰσφορά στήν μνήμη του 25.000 δρχ. ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ Κυπριακοῦ Ἀγῶνος.

Πέθανε ὁ ἀρχαιότερος ὑπάλληλος τῶν Ἑβραϊκῶν Ὄργανισμῶν (ΟΠΑΙΕ — ΚΙΣ)

Βαθειά λύπη προξένησε σέ ὅλους μας ὁ ξαφνικός χαμός, ἀπὸ ἀνίατη ἀρρώστια, μέσα σέ πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, τοῦ ἀείμνηστου Σίμου Κοέν, πού ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πρῶτους ὑπαλλήλους τοῦ Κ.Ι.Σ καί τοῦ Ο.Π.Α.Ι.Ε καί πού προσέφερε πιστά καί μέ αὐταπάρνηση τίς ὑπηρεσίες του ἐπὶ τριάντα χρόνια.

Ἀφήνει σύζυγο καί τέσσερις κόρες παντρεμένες, πρὸς τίς ὁποῖες ἐκφράζουμε τὰ εἰλικρινῆ μας συλλυπητήρια.

Άπό τά δημοσιεύματα τοῦ τύπου

22ον Πληροφοριακόν Δελτίον δημοσιευμάτων τοῦ τύπου

Σκοπός τοῦ Πληροφοριακοῦ Δελτίου εἶναι νά ἐπισημάνη, κατά τρόπον ἐνημερωτικόν καί πληροφοριακόν, τά ἐπί γενικῶν θεμάτων δημοσιεύματα τοῦ τύπου (θετικά ἢ ἀρνητικά) πού ἐνδιαφέρουν

τόν Ἑβραϊσμόν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀναγνώστες τῶν «Χρονικῶν» τοῦ Κ.Ι.Σ. ὅπως ἀποστέλλουν (Κ.Ι.Σ. — Γραφεῖον Δημοσίων Σχέσεων — Πειραιῶς 46, Ἀθήνα, τ.τ. 146) στό πρωτό-

τυπον ἢ σέ φωτοτυπία κάθε σχετικόν δημοσίευμα πού ἐρχεται στήν ἀντίληψή τους. Μέ τόν τρόπον αὐτόν βοηθοῦν τόν κοινό σκοπό τῆς ἐνημερώσεως.

* * *

1. ΠΕΡΙ ΕΒΡΑΪΣΜΟΥ

Τί γνωρίζει
γιά τόν
Χίτλερ
ἢ νεολαία
τῆς Δ. Γερμανίας

Ἡ ἀπόδρασις τοῦ ναζί ἐγκληματία πολέμου Κάππλερ καθὼς καί ἡ κυκλοφορία τῆς ταινίας («Ὁ Χίτλερ Σοῦπερ Στάρ») ἔδωσε τήν εὐκαιρία σέ διάφορα γερμανικά περιοδικά («Σπίγκελ», «Μπίλντ» κ.ἄ.) νά κάνουν ἐρευνες μεταξύ τῆς νεολαίας τῆς Δ. Γερμανίας μέ θέμα «Τί ἔχω ἀκούσει γιά τόν Ἀδόλφο Χίτλερ».

Τά συμπεράσματα πού βγῆκαν ἀπό τήν ἐρευνα, κατά τόν Καθηγητή Ντῆτερ Μπόσμαν, εἶναι «καθαρή καταστροφή» («Θ/νικη», 25/8). Οἱ νέοι τῆς Δ. Γερμανίας δέν εἶπαν οὔτε λέξι γιά τό καθεστῶς τῆς βαρβαρότητας, γιά τά ἐγκλήματα κατά τῶν Ἑβραίων κλπ.

Γενικά φαίνεται ὅτι ὁ τρόπος πού διδάσκεται ἡ ἱστορία στά παιδιά τῆς Γερμανίας εἶναι ὁ ἔνοχος γι' αὐτή τήν κατάστασι («Αὐγή», 28/8). Γι' αὐτό τελευταία, ὅπως γράφει τό «Βῆμα» (25/9) «ἔχουν ἀνασκουμπωθεῖ οἱ καθηγητές τῶν γυμνασίων γιά νά συμπληρώσουν στά γρήγορα τίς ἐλλείψεις στήν ἱστορία τῶν μαθητῶν τῆς Δ. Γερμανίας».

♦ Ἡ «Καθημερινή» (30/8) σημειώνει σχετικά: «...ἀντί νά γίνονται παρωδίες δίκης γιά τοὺς ναζί, καλύτερα θά ἦταν νά φροντίσει ἡ Γερμανία νά μιλήσει στοὺς νέους γιά τά ἐγκλήματα τῶν Ναζί, ὥστε νά ἀποκτήσουν αὐτοί συνείδησι τοῦ παρελθόντος τῆς χώρας τους». — Τήν ἐνημέρωσι τῶν νέων γιά νά ἀποφευχθῇ ἡ γενική ἀναβίωσις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ φασισμού ζητᾷ καί ὁ J. Palmer («Βῆμα» 31/8).

♦ Γιά τό ἴδιο θέμα τό «Ἐμπρός» (2/9) δημοσιεύει μελέτη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἱστορικοῦ Τζ. Τόλαντ, μέ τίτλο «Χίτλερ: δημαγωγός ἢ φίλος τῶν νέων;», χωρίς νά καταλήγῃ σέ συμπέρασμα.

♦ Ἡ «Ἀπογευματινή» (3/9) δημοσιεύει τήν πληροφορία ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς Δ. Γερμανίας, ἐπειδὴ ἀνησυχεῖ πολὺ γιά τό γόητρον τῶν Δυτικογερμανῶν μετά τήν ἔξαρσι πού παρουσιάζει ὁ νεοναζισμός, κάνει ἐρευνα τῆς κοινῆς γνώμης στήν Ἑλλάδα, Ἡνωμένες Πολιτεῖες, Βρεταννία, Γαλλία, Ἰταλία, Σουηδία, Δανία καί Ὁλλανδία. Σκοπός τῆς ἐρέυνας εἶναι «νά δοθεῖ ἀπόλυτη προτεραιότητα στήν ἀνύψωσι τοῦ ἐθνικοῦ γοήτρου», τῶν Γερμανῶν.

♦ Μέ τίτλον «Ἀναβιώνει ὁ ναζισμός;» ἡ «Μακεδονία» (18/9) δημοσιεύει τήν προειδοποίηση τοῦ Βίλλυ Μπράντ γιά τοὺς κινδύνους τῆς δημοκρατίας ἀπὸ τό νέον πνεῦμα πού ἄρχισε νά ἐπικρατῇ στή Δ. Γερμανία.

♦ Πάνω στό ἴδιο θέμα δημοσιεύεται στά «Νέα» (17/9) συνέντευξις τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως Γκύντερ Γκράς μέ θέμα «Πόσο ὑποπτη εἶναι σήμερα ἡ Γερμανία;».

♦ Τέλος ἡ «Θεσσαλονίκη» (23/9) δημοσιεύει συνεντεύξεις τριῶν γνωστῶν Εὐρωπαίων (τοῦ Ἀγγλου καθηγητοῦ Ταίηλορ, τοῦ Γάλλου πολιτικοῦ Σρεμπέρ καί τοῦ Ἰταλοῦ δημοσιογράφου Λεβί) ὅτι ὅλη αὐτή ἡ κατάσταση οὐδὲν ἄλλο εἰναι ἢ «διογκούμενο ἀντιγερμανισμό».

Γιά τό λόγο ὅτι εἶναι Ἑβραῖος !

Ὁ Ἀλ. Σακελλάριος σέ χρονογράφημά του («Ἐλεύθερος Κόσμος», 6/9) γράφει ὅτι στό Παρίσι ὑπάρχει ἓνας θερμός φιλέλληνας, πού ἔχει τό κοσμικόν κέντρον «Ὁλυμπος» καί πού κυκλοφορεῖ μέ τό ψευδώνυμον «Ζάν Βασίλης». Καί συνεχίζει:

«Δέν ὑπάρχει Ἑλληνας πού πέρασε ἀπὸ τό μαγαζί του χωρίς νά τόν περιποιηθῇ καί νά τόν κερᾷ. Καί δέν ὑπῆρξε ἐλληνική ἐκδήλωσις στό Παρίσι χωρίς νά δώσῃ τό «παρών». Μιλάει γιά τήν Ἑλλάδα καί κολάει τό στόμα του. Κί' ἐμεῖς; Ἐμεῖς τί κάνουμε γι' αὐ- ▶

τόν; Τόν παρασημοφορήσαμε μήπως; Τοῦ στείλαμε ἓνα κάποιο εὐχαριστήριο; Τοῦ ἐκφράσαμε μ' ἓναν ὁποιοδήποτε τρόπο, ἐπίσημο ἢ ἀνεπίσημο, τὴν εὐαρέσκειά μας; Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἐμεῖς ἀπλῶς τόν βρῖσαμε:

— Αὐτός δέν εἶναι Γάλλος. Εἶναι Ἑβραῖος.

Λές καί τό νά εἶσαι Ἑβραῖος ἢ Παλαιστίνιος εἶναι μιά κατηγορία. Ἄραγε τοὺς Ἑβραίους ἢ τοὺς Παλαιστίνιους φιλέλληνες δέν πρέπει νά τοὺς συμπαθοῦμε;»

Ἐπιστολή τοῦ Κ.Ι.Σ

Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» (ὄργανον τῆς ὁμάδος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Χ. Βασιλοπούλου) ἐδημοσίευσε τό κείμενον ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κ.Ι.Σ. γιά τό θέμα τῶν δῆθεν σχέσεων τοῦ Ἑβραϊσμοῦ μέ τόν Χιλιασμόν (15/9).

«Βραδυνή»

Ἡ Ἀ. Βουγιουκλάκη σκέπτεται νά ἀνεβάσῃ τήν «Ἄννα Φράνκ» τόν χειμῶνα: «Μέ ἔχει συγκλονίσει φοβερά τό ἔργο», λέει. (29/8).

«Αὔριο»

(Πολιτική Ἐπιθεώρηση
τῆς Θ/νίκης)

Ἐξετάζοντας τήν μοναδικότητα τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς σημειώνει ὅτι αὐτή «προερχομένη ἐκ τῆς ἐλλείψεως οἰασδῆποτε στενῆς συγγενείας μέ τās ἄλλας φυλάς τοῦ κόσμου (ὡς τοῦτο συμβαίνει περισσότερον μέ τήν φυλήν τοῦ Ἰσραήλ), ἀλλά καί τό ὀλιγάριθμον αὐτῆς ἀποτελοῦν στοιχεῖα, τά ὅποια πρέπει νά λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν κατά τήν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀκριβῶς κατά τόν ἴδιον τρόπον πού συμβαίνει τοῦτο εἰς τό σημερινόν κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ὡς πρός τοὺς Ἰσραηλίτας τῆς διασπορᾶς» (Αὐγουστος 1977).

— Στήν «Ἀκρόπολι» (7/9) ὁ τ. καθηγητής τοῦ Διεθνούς Δικαίου Α. Σακελλαρίδης προτείνει δάνειον Ἑθνικῆς Ἀμύνης γιά τήν Ἑλλάδα στίς ΗΠΑ, ὅπως γίνεται ἀπό χρόνια γιά τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

«Καθημερινή»

Πυρῆνες ἀπό νεοναζιστές στό στρατόν τῆς Ἀργεντινῆς: Φόβοι ὅτι θά ἀκολουθήσῃ συστηματική διώξις τῶν 500.000 Ἑβραίων, πού ἀποτελοῦν τήν μεγαλύτερη ἑβραϊκή κοινότητα τῆς Λατ. Ἀμερικῆς (7/9).

Ἐφημερίδες τῆς Θ/νίκης

Πληροφορίες γιά τό μνημόσυον τῶν 146 κατοίκων τοῦ Χορπάτη, στό ὁποῖον κατέθεσε στεφάνι καί ἡ Ι. Κ. Θ/νίκης (3/9).

«Αὐγή»

«Πῶς θά μπορέσουμε νά συνδυάσουμε καί νά προσαρμόσουμε τή θρησκεία μέ τή σύγχρονη τεχνολογία, ὥστε νά δουλεύουμε τό Σάββατο, χωρίς νά παραβαίνουμε τοὺς κανόνες καί τίς ἐντολές τοῦ Μωϋσῆ!

Αὐτό εἶναι τό πρόβλημα, πού ἀπασχολεῖ τοὺς Ἑβραίους, καί πρός τό σκοπόν αὐτόν μιά ὁμάδα ραββίνων ἔχουν δημιουργήσει ἓνα Ἰνστιτοῦτο, τοῦ ὁποίου ὁ διευθυντής, μάλιστα, γίνεται εἰδικός σύμβουλος τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Μπέγκιν» (4/9).

«Μακεδονία»

Κατά πληροφορίες τοῦ «Τάϊμ» ὁ «Ἄγγελος τοῦ Ἀουσβιτς» Γερμανός ἐγκληματίας Ιατρός Γιόζεφ Μεγκέλε ζεῖ στήν Παραγουάη, ὑπό τήν προστασία τῆς τοπικῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, τήν ὁποία βοηθᾷ στό ἔργον τῆς ἐξοντώσεως μιᾶς ἀπείθαρχης φυλῆς Ἰνδιάνων (20/9).

«Νέα»

Ἀμερικανοί Ναζί: Στό Σκόκι τοῦ Ἰλλινόϊς ζεῖ ὁ Φράνκ Κόλλιν, 32 ἐτῶν ἀρχηγός τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναζιστικοῦ Κόμματος, ὁ ὁποῖος θέλει νά ὑψώσῃ τή σημαία τῆς σβάστικα ἐκεῖ καί νά ἐξουδετερώσῃ ὅλους τοὺς Ἑβραίους κατοίκους του! (21/9).

«Καθημερινή»

Ὁ πατέρας τῆς ρωσικῆς ἀτομικῆς βόμβας Μπόρις Βαννίκωφ πού πέθανε τό 1962, ἦταν Ἑβραῖος. (17/9).

2. ΠΕΡΙ ΙΣΡΑΗΛ

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΙΣΡΑΗΛ

Στά «Πολιτικά Θέματα» (6-8-77) εἶχε δημοσιευθῇ ἓνα ἐνδιαφέρον ἄρθρον μέ τόν παραπάνω τίτλον. Στό φύλλον τῆς 10-9-1977 τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ ὁ ἀναγνώστης του Γ. Τιζᾶνος - Ἀθῆναι, γράφει:

«Εἶναι, νομίζω, πιά καιρός νά σταματήσῃ αὐτό τό μονόπλευρο παραμῦθι τῆς «ἐλληνοαραβικῆς φιλίας», πού χωρίς νά προσφέρει τίποτα ἀπολύτως στόν ἐλληνισμό προσφέρει μόνον στούς Ἄραβες.

Παραδείγματα πάμπολλα: 'Ο Νάσερ κατάστρεψε τόν άκμάζοντα έλληνισμό τής Αίγύπτου - οί άραβικές χῶρες, λόγω ισλαμισμού, βοηθοῦν τήν Τουρκία, - ό Καντάφι (ό σήμερα πλουσιώτερος από τούς 'Αραβες ήγέτες), ένισχύει μέ χρήματα καί μέσα τόν τουρκικό στρατό - καί τόσα άλλα.

Δέν λέω νά τά χαλάσουμε μέ τούς 'Αραβες. 'Εχουμε ανάγκη από φίλους καί όχι από έχθρούς. Καί δέν λέω - πολύ περισσότερο - νά τά χαλάσουμε μέ τούς 'Αραβες γιά νά ίκανοποιήσουμε τούς 'Ισραηλινούς. Πρός Θεοῦ!

'Αλλά δέν μπορῶ νά φανταστῶ καί τό σημεῖο τής καταπτώσεως τής 'Ελλάδος, όχι μόνον νά μήν άναγνωρίζει τό 'Ισραήλ (όταν τό έχει ά-

ναγνωρίσει ό Μακάριος, γιατί δῆθεν γιά τά συμφέροντα τής Κύπρου δέν τό άναγνωρίζουμε!) αλλά ό πρωθυπουργός μας νά καταφεύγει σέ εὔτελῃ μέσα ὅπως π.χ. νά λέει στή Βουλή άνέκδοτα κατά τῶν 'Εβραίων γιά νά ίκανοποιήσει τούς 'Αραβες! ('Αγόρευση Κ. Καραμανλῆ στή Βουλή στίς 17-4-76).

'Η ὅλη βέβαια έξωτερική πολιτική μας εἶναι σχοινοτενής. 'Αλλά, άφοῦ τό ὑπουργεῖο μας 'Εξωτερικῶν, ὅπως τόσες φορές ἔχουν γράψει τά «Πολιτικά Θέματα», δέν μπορεῖ νά χαράξει ἑλληνική πολιτική, ὥς αντιγράφει τουλάχιστον τήν τουρκική: Μέ τούς 'Αραβες, μέ τό 'Ισραήλ, άπ' ὅλους νά παίρνουμε καί σέ κανένα νά μήν δίνουμε.».

«Θησαυρός»

Ρεπορτάζ (θετ.) μέ τίτλον: «'Ισραήλ: "Ένα δυναμικό Κράτος στή Μ. 'Ανατολή». Μέ τήν εύκαιρία τῶν 29 χρόνων από τή σύστασι τοῦ Κράτους (1/9).

«'Ελευθεροτυπία»

«Πληθαίνουν οί νονοί τοῦ ἐγκλήματος στό 'Ισραήλ». 'Αναφέρει ὅτι «'Εδῶ καί 10 μόλις χρόνια, ἔλεγαν στό 'Ισραήλ: δέν εἴμαστε ἓνα πραγματικό κράτος, γιατί σ' ἐμᾶς δέν υπάρχουν οὔτε δολοφόνοι, οὔτε κλέφτες. Σήμερα, ὅλα ἔχουν αλλάξει καί άνησυχητικά αὐξάνει ἡ ἐγκληματικότητα» (1/9).

'Αθηναϊκός τύπος

'Ισραηλινοί αρχαιολόγοι βρῆκαν κάτω από τήν ἑβραϊκή συνοικία τής παλαιᾶς 'Ιερουσαλήμ τοιχώματα πού αποτελοῦν μέρος μεγάλης ἐκκλησίας πού ἔκτισε ὁ 'Ιουστινιανός (2/3 - 9).

Τύπος 'Αθηνῶν - Θ/νίκης

Μέ άφορμή τήν Διεθνή 'Εκθεσι Θ/νίκης ρεπορτάζ γιά τίς ἐμπορικές σχέσεις μεταξύ 'Ελλάδος - 'Ισραήλ (8,9,10,11,22/9). Στήν ΔΕΘ κύριο βάρος στά ἐκθέματα τοῦ 'Ισραήλ ὑπῆρξε ἡ ανάπτυξή του στή γεωργία. Παρουσίασε λιπάσματα, γεωργικά μηχανήματα, σπόρους, χυμούς, κονσέρβες φρούτων, μηχανήματα χυμοποίησης, άρδευτικά συγκροτήματα, εἶδη κηπουρικής, τηλεπικοινωνιακό ὑλικό κλπ.

«'Ελληνικός Βορρᾶς»

'Αναπτύσσονται στό 'Ισραήλ: Φιλικές σχέσεις μεταξύ 'Αράβων καί 'Εβραίων (θετ.- 11/9).

«'Ακρόπολις»

'Ενῶ έντείνονται οί διπλωματικές ζυμώσεις. Αὐτοκτονία γιά τούς 'Αραβες νέος πόλεμος μέ τό 'Ισραήλ (θετ. - 14/9).

«Καθημερινή»

'Ο Π. Δ. Δαγτόγλου σέ ἄρθρον του μέ τίτλον «Κοινωνία κινδύνων», γράφει, μεταξύ άλλων: «Μέχρι στιγμῆς μόνο τό 'Ισραήλ διακηρύσσει καί ἐφαρμόζει τήν άποψη ὅτι ὁ μόνος τρόπος αντιμετώπισεως τῶν άπαγωγέων ὁμηρων εἶναι ἡ μή ὑποχώρηση στίς απαιτήσεις τους. Τό αντίστροφο - ἡ ίκανοποίηση τῶν τρομοκρατικῶν αξιώσεων - ἔχει βέβαια ἐπανελημμένως ἐφαρμοσθεῖ, άλλα γιά εὐνόητους λόγους δέν ἔχει διακηρυχθεῖ ὡς ὀρθή άρχή από καμιά χώρα.

'Η στάσι τοῦ 'Ισραήλ εἶναι ὅμως ἡ μόνη σωστή γιά διάφορους λόγους» (24/9).

'Αθηναϊκός Τύπος

Στό 6ο Συνέδριον Γεωλογίας τῶν περιοχῶν τοῦ Αἰγαίου, πού διεξήχθη στό Εὐγενίδειον Μέγαρον, ἦταν καί τό 'Ισραήλ μεταξύ τῶν 20 συμμετεχουσῶν χωρῶν (25/9).

Ὁ Θρῦλος τῶν Δέκα Χαμένων Φυλῶν

Ἔνα ἀπό τὰ συναρπαστικώτερα προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τοὺς Ἑβραίους ἱστορικούς ἐπιστήμονες καί λαογράφους, ἐδῶ καί πολλοὺς αἰῶνες, εἶναι τὸ πρόβλημα πού ἀφορᾷ τὴ μοῖρα τῶν **Δέκα Χαμένων Φυλῶν**, γύρω ἀπὸ τὰ ἴχνη τῶν ὁποίων δέν ἔχουμε κανένα συγκεκριμένο στοιχεῖο. Πολλές ἀπὸ τίς θεωρίες, βέβαια, πού κατὰ καιροὺς διατυπώθηκαν εἶναι ἀπὸ τίς πλέον φανταστικές. Ἡ μυθηστοριματική φαντασία τοῦ ἀνθρώπου πέρνει τεράστιες διαστάσεις σέ τέτοια θέματα. Ὅμως, πολλές φορές ἡ ζωὴ ἔχει ἀποδείξει ὅτι ἡ ἱστορία ὁρισμένες φορές μπορεῖ νά εἶναι πιό καταπληκτική κι ἀπὸ αὐτὴ τὴ φανταστική λογοτεχνία.

Ὁ κ. Π. Δ. Δαγτόλου ἔγραψε σ' ἓνα πρόσφατο ἄρθρο του (Καθημερινή, 9.8.77), τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἔννοια τοῦ «μύθου» δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς τὴν ἀντίθεση πρὸς τὴν «ἀλήθεια», ὅπως καί τὸ «ὄνειρο» δέν εἶναι ἔννοια ἀντίστροφη τῆς «πραγματικότητας». Εἶναι ἔννοιες ἐπάλληλες, συστατικές καί οἱ τέσσερις μιᾶς ὁλοκληρωμένης ἀνθρώπινης ζωῆς. Βέβαια, μεγάλη σημασία ἔχει σέ τί σχέσει βρίσκονται ἡ μία στὴν ἄλλη, ποιά κυριαρχεῖ καί ποιά ὑποχωρεῖ καί μαραίνεται. «Μῦθος», πάντως, δέν σημαίνει κατ' ἀνάγκην «ψέμα».

Ὁ Θρῦλος τῶν Δέκα Χαμένων Φυλῶν ἀφορᾷ τὴ μοῖρα τῶν δέκα ἐκείνων φυλῶν πού ἀποτελοῦσαν τὸ Βόρειο Βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ, πού ἔπεσε στοὺς Ἀσσύριους τὸ 722 π.χ. Οἱ δύο φυλές, τοῦ Ἰούδα καί τοῦ Βενιαμίν, ἀποτελοῦσαν τὸ Νότιο Βασίλειο τοῦ Ἰούδα⁽¹⁾. Οἱ δέκα αὐτές φυλές, ὅπως εἶναι γνωστό, ἐξορίσθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀσσύριους, σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες τοῦ βιβλίου **Βασιλέων Β'** 17:6 καί 18:11, ἀλλ' ἔκτοτε ἔχουν χαθεῖ τὰ ἴχνη του ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Ἐξαιτίας ὁρισμένων Βιβλικῶν περικοπῶν ὅπως, Χρονικῶν Α' 5:26, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι οἱ δέκα φυλές ὑπῆρχαν ἐκεῖ (στὸν τόπο τῆς ἐξορίας τους) «ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης», καί ἔξαιτίας τῶν προφητιῶν τοῦ Ἡσαΐα 11:11, τοῦ Ἱερεμία 31:8 καί, κυρίως, τοῦ Ἰεζεκίλ 37:19-24, διατηρήθηκε ζωντανή ἡ πίστη ὅτι θά ἔρθει ὁ καιρὸς πού θά ξαναενωθοῦν αὐτές οἱ φυλές μέ τὰ ἀδελφία τους, τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἐξορισθέντων ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴν Βαβυλωνία. Ἡ ἱστορία ὁμῶς αὐτῶν τῶν φυλῶν ἔχει ὑποκατασταθεῖ ἀπὸ ἓνα

Φαλάσσα νέοι μέ Ταλέτ καί Τεφιλίν στό *Ke-far Batyah*, Ἰσραήλ.

Θρῦλο ἢ ἓνα μῦθο, κι αὐτός ὁ Θρῦλος - μῦθος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ωραιώτερους πού ὑπάρχουν στὴν Ἰουδαιϊκὴ ἱστορία καί παράδοση.

Ἡ πίστη στὴν συνεχή ὑπαρξὴ τῶν δέκα φυλῶν θεωρεῖται σάν γεγονός ἀποδεδειγμένο καθ' ὅλη τὴν περίοδο τοῦ Β' Ναοῦ (352 π.Χ. — 68 μ.Χ.) καί τὴν περίοδο τοῦ Ταλμούδ.⁽²⁾ Ὁ Τόβιτ, ὁ ἥρωας τοῦ ὁμώνυμου ἀπόκρυφου βιβλίου, θεωρεῖται ὡς μέλος τῆς φυλῆς τοῦ Νεφθαλί. Ὁ Ἰώσηπος (Ἀρχ. 11:133) δηλώνει κατηγορηματικά ὅτι, «οἱ δέκα φυλές βρίσκονται πέραν τοῦ Εὐφράτη καί ἀποτελοῦν μέγα πλῆθος, πού δέν μπορεῖ νά ὑπολογισθεῖ μέ ἀριθμούς». Ὁ Παῦλος, ἀπολογούμενος μπροστά στὸν Ἀγρίππα, μιλάει γιὰ τὸ «δωδεκάφυλον ἡμῶν γένος», (Πράξεις, 26:7), ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος ἀπευθύνει τὴν Ἐπιστολὴ του «πρὸς τὰς δώδεκα φυλὰς τὰς διεσπαρμένας», (1:1).

Ἡ μόνη ἀντίθετη ἀποψη αὐτὴν τὴν ἐποχὴ εἶναι ἐκείνη πού ἐκφράζεται στὴν Μισνά⁽³⁾ (*Sanhedrin*, 11:3), ἀπὸ τὸν Ραββὶ Ἐλιέζερ, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ὅτι τελικὰ θά ἐπανέλθουν καί θά ξαναενωθοῦν μέ τὸ ὑπόλοιπο Ἑβραϊκὸ ἔθνος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ραββὶ Ἀκιβά, ὁ ὁποῖος ἐμφατικά ὑποστηρίζει ὅτι οἱ δέκα Φυλές δέν πρόκειται νά ἐπανέλθουν.

Ἡ ἀνικανότης τους αὐτὴ νά ἐπανασυνδεθοῦν μέ τὰ ἀδελφία τους ἀποδίδεται, σύμφωνα μέ μιὰ ἐκδοχὴ τοῦ Μιντράς⁽⁴⁾, στὸ ὅτι ἐνῶ οἱ φυλές τοῦ Βενιαμίν καί τοῦ Ἰούδα (ἀπὸ τὸ νότιο βασίλειο) «διασκορπίστηκαν σ' ὅλες τίς γωνίες τοῦ κόσμου», οἱ δέκα φυλές τοῦ βόρειου βασιλείου ἐξορίσθηκαν πέρα ἀπὸ τὸν «μυστηριώδη» ποταμὸ **Sambatyon**, τὰ ὁρμητικὰ νερά

A J O U R N E Y
T O
J E R U S A L E M.

C O N T A I N I N G,

The travels of fourteen Englishmen in 1667. to Jerusalem, Bethlem, Jericho, the river Jordan, lake of Sodom and Gomorrah, &c. with the antiquities, monuments, and memorable places mentioned in Scripture. by T. B.

To which are prefixed,

Memorable Remarks upon the ancient and modern State of the Jewish nation, As, 1. a description of the holy land, its situation, fertility, &c. 2. The several captivities of the Jews, after they were possess'd the reof. 3. Probable conjectures of what is become of the ten tribes who were carried captives by the Assyrians, with divers pertinent relations pursuant thereunto. 4. The State of the Jews since their extermination with the present condition of Palestine.

Together with a relation of the great council of the Jews in the plains of Hungary in 1650 to examine the Scriptures concerning Christ. By S. B. an Englishman there present.

With an account of the wonderful delusion of the Jews by a false Christ at Smyrna, 1665

Collected by R. BURTON.

G L A S G O W

PRINTED BY JOSEPH GALLBRAITH.

MDCCLXXXVI.

Εξώφυλλο πραγματείας του Richard Burton, Γλασκώβη 1786. Τό τρίτο κεφάλαιο μιλά για την τύχη των Δέκα Χαμένων Φυλών.

του οποίου τούς εμποδίζουν να τον διασχίσουν και να επιστρέψουν. Όταν δέ κατά την ημέρα του Σαμπάτ τά νερά ήσυχάζουν, εμποδίζονται να διασχίσουν τον ποταμό εξαιτίας των απαγορευτικών κανονισμών του Σαμπάτ.

Όλον τον Μεσαίωνα και μέχρι τούς πρόσφατους χρόνους, πολλοί υποστήριξαν την ανακάλυψη των Δέκα Χαμένων Φυλών, και πολλοί άλλοι ταξιδιώτες και έρευνητές, Έβραϊοι και μή Έβραϊοι, προσπάθησαν να λύσουν τό μυστήριο των Δέκα Χαμένων Φυλών ή να άνεύρουν τά ίχνη τους μέσα σ' άλλους λαούς. Τόν 9ο αιώνα ο Έλντάτ ά-Ντανί, ισχυρίσθηκε ότι κατάγεται από την φυλή του Δάν. Επίσης, ο περίφημος όδοιπόρος Βενιαμίν από την Τουδέλα της Ισπανίας, μās μεταδίδει μία έκτενή περιγραφή των Δέκα Φυλών. Λέγει δέ ότι οι Έβραϊοι της Περσίας του άνέφεραν ότι στην πόλη **Nishapur** κατοικούν τέσσερις φυλές, του Δάν, του Άσήρ, του Ζαβουλών

και του Ναφθαλί. Πολλοί υποστήριζαν, και μεταξύ αυτών ο περίφημος λόγιος και Ταλμουδιστής Όβάδια Μπερτινόρο ⁽⁵⁾, ότι κατοικούν στην Αίθιοπία. Ό δέ καββαλιστής Άβραάμ Λεβή, άναγνώρισε από τό 1528 τούς Φαλάσσα της Αίθιοπίας, ως καταγόμενους από τίς δέκα φυλές.

Διάφορες θεωρίες, ή μία πιό φανταστική από την άλλη, έχουν κατά καιρούς διατυπωθεί, βάση πολύ άμφίβολων στοιχείων, και διάφοροι λαοί έχουν άναγνωρισθεί ως οι άπόγονοι των δέκα χαμένων φυλών. Δέν υπάρχει λαός, από τούς Ιάπωνες και τούς Άγγλους και μέχρι τούς Έρυθρούς Ινδιάνους και τούς Άφγανιστές πού νά μή έχει υποστηριχθεί ότι είναι άπόγονοι των χαμένων φυλών, όπως δέν υπάρχει τόπος πού νά μήν έχει υποστηριχθεί ότι κατοικήθηκε από τίς δέκα φυλές, όπως ή Άφρική, ή Ινδία, ή Κίνα, ή Περσία, τό Κουρδιστάν, ο Καύκασος, οι Η.Π.Α. και ή Βρεττανία.

Ό Μενασέ μπέν Ισραέλ, ραββίνος από τό Άμστερνταμ (1604-1657), χρησιμοποίησε τό θρύλο της κατοικήσεως της Άγγλίας από τίς δέκα φυλές, ως ένα από τά έπιχειρήματα για νά πείσει τόν Όλιβερ Κρόμγουελ νά έπιτρέψει στους Έβραίους νά εγκατασταθούν στην Άγγλία.

Είναι έκπληκτικό τό γεγονός ότι διάφοροι λαοί διατηρούν κάποια παράδοση ότι κατάγονται από τίς Δέκα Χαμένες Φυλές. Τό πιό έντυπωσιακό, ίσως, είναι ο έπίμονος ισχυρισμός πολλών Ιρλανδών και Άγγλο-Σαξόνων.

Τό πρόβλημα των Δέκα Χαμένων Φυλών ίσως ποτέ δέν θά μπορέσει νά διαλευκανθεί πλήρως. Θά παραμείνει για πάντα ένας μύθος, μέ ότι καλό και θετικό περιέχει ο όρος «μύθος», ένας άλυτος θρύλος.

Η.Σ.

- 1] Μετά τόν Σολομών στό θρόνο του Άρχαίου Έβραϊκού Βασιλείου άνήλθε ο γιός του Ρεχοβάαμ. Στίς ήμέρες του τό βόρειο τμήμα του ένιαίου άκόμη Βασιλείου, έπαναστατεί, υπό τόν Ιεροβάαμ μπέν Νεβάτ, (933 π.χ.) Έκτοτε, και έπί 200 περίπου χρόνια, ή Έβραϊκή ιστορία έχει δυο κέντρα, τό Βόρειο και τό Νότιο Βασίλειο.
- 2] Σημαίνει «διδασκαλία», και είναι ή έπιτομή όλων των νομικών και θρησκευτικο-κανονικών συζητήσεων, των σοφών και των νομοδιδασκάλων γύρω από θέματα που άφορούν την έρμηνεία του Γραπτού Νόμου (Τορά) και την έφαρμογή της Ιουδαϊκής νομοθεσίας. Περιέχει νόμους, άφιγήσεις, ιστορία, μύθους, άλληγορίες, στοχασμούς, προσευχές, έθιμα, ήθικά προστάγματα, φιλοσοφικούς διαλογισμούς. Υπάρχουν δυο Ταλμούδ. Τό Παλαιστινιακό (ή Ιεροσολυμητικό) και τό Βαβυλωνιακό, που είναι τό δημοφιλέστερο και τό πιό διαδεδομένο. Τό Βαβυλωνιακό Ταλμούδ άπαρτίζεται από 63 Πραγματείες. Η συγγραφή υπολογίζεται ότι άρχισε τόν 4 π.χ. αιώνα και ολοκληρώθηκε τό 499 μ.Χ. Σήμερα υπάρχει μία έξοχη Άγγλική μετάφραση, από τόν έκδοτικό οίκο Sanctio του Λονδίνου.
- 3] Είναι ο άρχαιότερος Κώδικας του Ιουδαϊκού Προφορικού Νόμου. Η Μισνά άποτελεί τό άντικείμενο των διαλογικών συζητήσεων των σοφών του Ταλμούδ. Κάθε νόμος, κάθε πρότασή της, αναλύεται και έξετάζεται έξο-νυχιστικά.
- 4] Είναι μία μέθοδος έρμηνείας των Βιβλικών Γραφών για

Νέα από τόν παγκόσμιο Έβραϊσμό

‘Η επίσκεψη του κ. Μπεγκίν στή Ρουμανία

Στίς 25 του παρελθόντος Αύγουστου ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μεναχέμ Μπεγκίν, επισκέφθηκε επίσημως τη Ρουμανία, το μοναδικό κομμουνιστικό κράτος, πού διατηρεί διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ, μετά των πόλεμο των Έξι Ημερών. Αυτή η επίσκεψη είχε ιδιαίτερη συναισθηματική σημασία για τον κ. Μπεγκίν. Διότι, στη Ρουμανία είχε καταφύγει από τη Πολωνία, τις παραμονές του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Τό 1938 είχε ήγηση από εκεί μιάς ομάδας Έβραίων «παράνομων μεταναστατών», οι οποίοι, μετά από πολλές ταλαιπωρίες ετύχησαν να φθάσουν στο Έρετς-Ισραήλ, με το πλοίο **Patria**.

Θά πρέπει να θυμώμαστε ότι η Ρουμανία προσπάθησε στο παρελθόν να κανονίσει μιά συνάντηση μεταξύ της τότε Πρωθυπουργού κ. Μείρ και του Προέδρου της Αίγυπτου κ. Σαντάτ. ‘Η συνάντηση, τελικά, δέν πραγματοποιήθηκε. Ίσως στο μέλλον, μπορέσει η Ρουμανία να μεσολαβήσει και να κανονίσει σπουδαίες επαφές μεταξύ του Ισραήλ και των Αράβων και, ίσως, μεταξύ Ισραήλ και Σοβιετικής Ένώσεως.

Ο ίδιος ο κ. Μπεγκίν τόνισε κατά τη διάρκεια της επισκέψεώς του ότι, ο Πρόεδρος Ν. Τσαουσέσκου προσέφερε τις καλές του υπηρεσίες γι’ αυτόν τον σκοπό, αν ποτέ χρεασθούν.

Ο κ. Μπεγκίν πέρασε τό Σαμπάτ (27/8) μαζί με την Έβραϊκή Κοινότητα του Βουκουρεστίου. Ο Πρωθυπουργός κι η ακολουθία του μετακόμισαν από την Επίσημη κατοικία πού του διέθεσε η Ρουμανική Κυβέρνηση σ’ ένα ξενοδοχείο, δέκα λεπτά από τη Κεντρική Συναγωγή, ώστε να μή χρειασθεί να χρησιμοποιήσει αυτοκίνητο.

‘Η λειτουργία του **Καρπαλάτ Σαμπάτ** έλαβε χώρα

την αποσαφήνιση των νομικών θεμάτων (Μιντράς-Άλαχά) ή για την εξαγωγή κάποιου ήθικου διδάγματος, με τη χρησιμοποίηση παραβολών, αλληγοριών κλπ., (Μιντράς-Άγκαδά). **Μιντράς**, είναι επίσης ο τίτλος των έργων εκείνων όπου περιέχονται οι άνωτέρω ραββινικές επεξηγήσεις και ερμηνείες.

[5] Έζησε περί τα 1450 - 1516. Κατάγεται από τη μικρή Ιταλική πόλη **Bertinero** της βόρειας Ιταλίας έξου, και τό επιθετό του.

‘Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ κ. Μεναχέμ Μπεγκίν χαιρετά τό Καάλ στη Συναγωγή του Βουκουρεστίου.

ένωρίτερα από την κανονική ώρα, σύμφωνα με οδηγίες του Ρουμάνου Αρχιεραββίνου Δρ. Μουσέ Ρόζεν, για να μπορέσουν ή Ισραηλινή και ή Αμερικανική τηλεόραση να μαγνητοσκοπίσουν την ομιλία του κ. Μπεγκίν προς τό Καάλ.

Αργότερα, ο κ. Μπεγκίν περιέγραψε τό Σαμπάτ πού πέρασε με την Έβραϊκή Κοινότητα του Βουκουρεστίου, ως την «πιό συγκινητική ήμέρα της ζωής του, από της ανακηρύξεως της ανεξαρτησίας του Ισραήλ». Όταν δέ ή παιδική χορωδία τραγούδησε τό «**Γερουσαλάιμ σέλ Ζαάβ**», δέν μπόρεσε ν’ αποκρύψει τή συγκίνησή του.

‘Η ομιλία του ήταν στη διάλεκτο **Γίντις**, «τή γλώσσα στην οποία του πρωτομίλησε ή μητέρα του». Μίλησε για τό Όλοκαύτωμα και τή σημασία της ύπαρξεως του Κράτους του Ισραήλ — ως μία διαβεβαίωση, ότι οι Έβραίοι δέν πρόκειται να ξαναοδηγηθούν ποτέ άनुπεράσπιστοι στη σφαγή».

Στή δεξίωση πού διοργάνωσε προς τιμήν του τό Έβραϊκό Κοινοτικό Κέντρο τό Σάββατο τό βράδυ, παρευρέθηκαν ο Ρουμάνος Όρθόδοξος Πατριάρχης, κ. Justin Moisescu και έπρόσωποι της Έλληνο - Καθολικής και της Ρωμαιο - Καθολικής Έκκλησίας, όπως και ο Μουσουλμάνος Ίμάμης της πόλεως.

Ο Πρωθυπουργός Μπεγκίν προσκάλεσε όλους να επισκεφθούν την Ίερουσαλήμ, διαβεβαιώνοντας τον Μουσουλμάνο έπίσημο περί της άληθινής Ανατολικής φιλοξενίας πού θά εύρει, «σύμφωνα με τό πνεύμα του κοινού προγόνου μας, Άβραάμ». Τέλος, έξύμνησε τή Ρουμανική Κυβέρνηση, και τον Πρόεδρο Τσαουσέσκου είδικότερα, για τή πολιτική άνοχής και σεβασμού πού έπιδεικνύουν προς όλες τις θρησκείες.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

(Κλάδος Ευρώπης)

Κατωτέρω δημοσιεύουμε τήν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ἑσδρά Μωϋσῆ, ἀντιπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑβραϊσμοῦ, στή συνάντησιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κλάδου τοῦ Ἰσραηλικοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου, πού ἐγένετο στό Μιλᾶνο, 17 – 19 Σεπτεμβρίου 1977.

«Ἐπιθυμῶ νά δώσω τήν διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ Ἑβραϊσμός τῆς Ἑλλάδος, παρακολουθεῖ μέ προσοχή καί ζωηρό ἐνδιαφέρον, τίς δραστηριότητες τοῦ Παγκοσμίου Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου ἐν σχέσει μέ τά μεγάλα ἐβραϊκά θέματα πού τό ἀποσχολοῦν, καί συμμετέχει, στό μέτρον τῶν δυνατοτήτων του, στήν μελέτη καί τήν ἀντιμετώπισίν τους, μέσα στά πλαίσια τῆς συλλογικῆς προσπάθειας, ὅπως ἡ σημερινή.

Τά προβλήματα συνεπῶς πού ἀπασχολοῦν καί πού θά ἀποσχολήσουν τήν συνάντησί μας, δέν εἶναι ἀσφαλῶς ξένα πρός τήν Ἑλληνικήν Κοινότητα. Τήν ἀφοροῦν, παρ' ὅλον ὅτι στόν ἑλληνικό χῶρο, τά ὑπό συζήτησιν προβλήματα, δέν ἐμφανίζονται μέ τήν σοβαρότητα καί τήν ὀξύτητα πού ἴσως ἐμφανίζονται ἄλλοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ λοιπόν, τήν κατάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑβραϊσμοῦ, σέ σχέση μέ τά συζητούμενα θέματα, δέν νομίζω πῶς σημειώθηκε κάποια ἀλλαγὴ ἀπό τήν σύνοδο τῆς Μαδρίτης τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου, ὅπως τήν ἀνακοίνωσε ὁ πρόεδρος μας κ. Ἀλβ. Κόβο.

Θά πρέπει νά ἐπαναλάβω πάντως ὅτι ἡ Ἑλληνική Κοινότητα τῶν 5.000 περίπου Ἑβραίων δέν ἀντιμετωπίζει ἀνέκαθεν ἰδιαίτερα δύσκολα προβλήματα. Ὁ ἀντισιμιτισμός στή χώρα μας δέ ἦταν ποτέ μία νόσος ἐνδημική καί δέν εὐδοκίμησε ποτέ ὑπό τήν μορφή τουλάχιστον ἐνός ἐπισήμου ἢ σοβαρά ὁργανωμένου καί ἀνησυχητικοῦ κινήματος.

Ἡ θέσις τοῦ ἐπισήμου Κράτους, τῆς ἐπισήμου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ἡ Ἑλληνική Νομοθεσία δέν εἶχαν ποτέ καί δέν ἔχουν καί σήμερα ἀντισιμιτικά σπέρματα. Οὔτε ὁ Ἑλληνικός

Λαός στήν συντριπτική του πλειοψηφία κατέχεται ἀπό αἰσθήματα ἀντισιμιτικά.

Ἐν τούτοις, κατά τά 3 τελευταῖα χρόνια, παρατηρεῖται μιά κίνησις, ἐκ μέρους ἀνευθύνων εὐτυχῶς κύκλων, δημιουργίας ἀντιεβραϊκοῦ κλίματος, διά διαφόρων ἐντύπων κυρίως, πού καλύπτεται ὑπό τόν μανδύα τοῦ ἀντισιωνισμοῦ-ἀντιϊσραηλινοῦ καί ἄλλοτε μέ τήν ταύτισιν πού ἐπιχειρεῖται τῶν Ἑβραίων μέ τούς ὁπαδούς τοῦ Ἰεχωβά.

Τό φαινόμενο μπορεῖ νά ἐξηγηθῇ μόνο ἂν λάβῃ κανεῖς ὑπ' ὄψιν του τήν διείσδυση στόν Ἑλληνικό χῶρο τῆς Ἀραβικῆς προπαγάνδας πού ἐνισχύεται καί ἀπό τήν παρουσία 8.000 περίπου Ἀράβων σπουδαστῶν.

Ἐλπίζουμε ὅτι πρόκειται γιά ἓνα φαινόμενο παροδικό πού θά διαφοροποιεῖται ὅσο θά διαφοροποιοῦνται τά αἷτια πού τό προκαλοῦν καί ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτή δέν εἴμαστε ἐξαιρετικά ἀνήσυχτοι.

Δέν σημαίνει πάντως ὅτι τό φαινόμενο αὐτό μᾶς ἀφήνει ἀδρανεῖς. Ἀντιθέτως τό ἀντιμετωπίζουμε προσπαθώντας νά τό ἐξουδετερώσουμε μέ τήν καλόπιστη διαφώτιση πού κάνομε κάθε φορά διά τοῦ ἀρτίως λειτουργοῦντος Γραφείου μας Δημοσίων Σχέσεων, διά ἐπισήμων ἀνακοινώσεων μας ὅπου καί ὅταν χρειάζεται διά προσωπικῶν ἐπαφῶν καί παραστάσεων μας πλησίον ἀρμοδίων προσώπων.

Κυρίως ὁμως, ἀντιδροῦμε διά τῆς καλῆς ὁργανώσεως καί λειτουργίας τῶν Κοινοτήτων μας, τῶν Ὁργανισμῶν καί τῶν Ἰδρυμάτων μας, διά τῆς καλῆς ὁργανώσεως τῆς ἐβραϊκῆς μας ζωῆς, διά τῆς ἐνότητός μας, διά τῆς καταλλήλου ἐκπαίδευσσεως καί χειραφετήσεως τῶν νέων μας.

Ἰδιαίτερα εὐτυχεῖς θά αἰσθανθοῦμε, ἐάν σέ μιά προσεχῇ συνάντησί μας θά εἴμαστε σέ θέσιν νά ἀνακοινώσουμε ὅτι ἐξέλειπαν ὅλα ὅσα σήμερα μᾶς ἐνοχλοῦν».

ΧΡΟΝΙΚΑ

Μηνιαῖον ὄργανον τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλλάδος

Γραφεῖα: Πειραιῶς 46, Ἀθῆναι (106)- Τηλέφ. 52.29.153

ὑπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Ὁ Πρόεδρος τοῦ Κ.Ι.Σ.: Ἀλβέρτος Κόβο (Πειραιῶς 46- Ἀθῆναι)

Ἐπιμέλεια ἐκδόσεως: Νίκος Τσαπίδης, δημοσιογράφος

ὑπεύθυνος φωτοσυνθέσεως: Κατσαούνης ΕΠΕ, Σπ. Δοντᾶ 10, Ἀθῆναι

ΤΕΥΧΟΣ 2 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1977 • ΧΕΣΒΑΝ 5738

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ 2 ΔΡΧ.

Η ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ Ἡ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ;

(Συνοπτική Θεώρησης τῆς Ἀραβοϊσραηλινῆς διενέξεως)

Ὑπό τοῦ ἐφέδρου Ἀνθ/γοῦ (ΠΒ)
Οὐμβέρτου Βαλασσοπούλου, Γεω-
πόνου Α.Τ.Ε.

Ἀναδημοσιεύεται ἀπὸ τὴ μηνιαία ἔκδοση τοῦ
Ἀρχηγείου Στρατοῦ «Στρατιωτικὴ Ἐπιθεώρη-
ση» (Ἀπριλίου 1977)

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ «ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ 6 ΗΜΕΡΩΝ»

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μεταξύ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων αἵτινες ἐστάθησαν ὁρόσημα εἰς τὴν Παγκόσμιον πολιτικὴν ἱστορίαν, ἡ ἡμέρα τῆς 14ης Μαΐου 1948 δεικνύει τὸ τέρμα καὶ ταυτοχρόνως τὴν ἀφετηρίαν μιᾶς κολοσσιαίας πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς προσπάθειας ἣτις μετέφερεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων μίαν ἱστορικὴν κληρονομίαν καὶ τὴν μετέβαλεν εἰς ἓν ἐκ τῶν πλέον ἐπικινδύνων ἐδαφοοικονομικῶν προβλημάτων τοῦ αἰῶνος μας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ ἐρτζιανά κύματα τοῦ ραδιοσταθμοῦ Kiol Israel (φωνή τοῦ Ἰσραήλ) μετέφερον εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὴν παλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν διακήρυξιν τῆς κατόπιν 2.000 ἐτῶν ἐπανιδρύσεως τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ διακήρυξις αὕτη ἤνοιξε τὴν αὐλαίαν καὶ παρουσίασεν εἰς τὰ ὄμματα ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου τὴν αἰματηράν διαμάχην τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰσραήλ καὶ τοῦ Ἰσαάκ.

Ἴσως ἡ διαμάχη αὕτη νὰ ἔχῃ εὐτυχές τέλος, ἴσως νὰ ἔχῃ τραγικόν. Αἱ παράμετροι τῶν πολιτικῶν, οἰκονομικῶν καὶ στρατηγικῶν συμφερόντων εἰς τὴν Μ. Ἀνατολήν εἶναι τόσον ἀπειροπληθεῖς ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος οἰαδήποτε βάσιμος πρόβλεψις ἐπὶ τῆς τελικῆς ἐκβάσεως τοῦ ἀκανθώδους τούτου προ-

βλήματος. Σκοπός, κατ' ἀκολουθίαν, τῆς παρούσης μελέτης δέν εἶναι ἡ ἐξεύρεσις ἢ ἡ πρότασις λύσεως τινος, ἀλλ' ἡ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ πανοραμικὴ θεώρησις τοῦ ὅλου προβλήματος.

1. ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ : ΜΕΧΡΙ Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἀναγομένη εἰς τοὺς προχριστιανικοὺς χρόνους ἡ διαφωνία μεταξύ Ἰσραηλινῶν καὶ Ἀράβων, οὐδέποτε ἐπέτρεψεν εἰς τούτους νὰ συνεργασθοῦν πρὸς οἰκονομῆσιν ἐνὸς κοινοῦ προοδευτικοῦ μέλλοντος εἰς τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης.

Κατοικήσαντες εἰς τὴν Παλαιστίνην κατόπιν τῆς, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μωυσέως, ἐπανόδου των ἐξ Αἰγύπτου, οἱ Ἰσραηλίται ἐδημιούργησαν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἓνα θρησκευτικόν πολιτισμόν ὅστις βεβαίως δέν τοὺς ἀπέτρεπεν ἐκ τῆς δυναμικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν κατὰ καιροὺς ἔξωθεν ἐπιθέσεων πρὸς ἐκδίωξίν των.

Ἡ κατάστασις αὕτη μετεβλήθη εἰς κληρονομικὴν πεποίθησιν τῶν Ἰσραηλινῶν ὅτι περιβαλλόμενοι πανταχόθεν ἐξ ἐχθρικῶς διακειμένων λαῶν θὰ ἔδει νὰ ἀγωνίζωνται μόνοι διὰ τὴν ἐπιβίωσίν των καὶ ὅτι οὐδαμῶθεν θὰ ἔδει νὰ ἐμπιστεύωνται τὴν ὑπαρξίν των εἰμῇ, εἰς τὰς ἰδίας των χεῖρας.

Παρουσιαζομένη ὡς ἄρρηκτος ἱστορικὴ συνέχεια ἡ πεποίθησις αὕτη ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς Ἰσραηλινῆς πολιτικῆς ἥτις, πολὺ ὀρθῶς, οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην τρέφει πρὸς τὰς διεθνεῖς ἀποφάσεις περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν συνόρων καὶ τῆς κυριαρχικότητος τοῦ Ἰσραηλινοῦ κράτους. Πράγματι, ἐστάθη ἀδύνατος ἡ ἐπιβίωσις τῶν ἀποφάσεων τούτων, ὅσκις τὰ περιβάλλοντα τὸ Ἰσραήλ Ἀραβικά κράτη ἔκριναν ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς καὶ ὅτι εἶχον τὴν ἰσχύν νὰ τὸ ἐξαφανίσουν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς Ὑδρογείου.

Ἡ ὠργανωμένη παρουσία τοῦ Ἑβραϊκοῦ κράτους εἰς τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1.500 π.Χ. Ἐκεῖ ἐδημιουργήθη ὁ Ἑβραϊκὸς πολιτισμὸς καὶ ὠκοδομήθη τὸ σύνολον τῶν θρησκευτικῶν κανόνων, οἵτινες ἐπέτρεψαν τὴν ἐπιβίωσιν τῆς ἰδέας τῆς Ἑβραϊκῆς πνευματικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἐνότητος διὰ μέσου εἴκοσι περίπου αἰώνων διωγμῶν, καταπίεσεων καὶ φρικαλέων προσπαθειῶν γενοκτονίας ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους τοῦ Ἰσραήλ.

Τὸ 70 μ.Χ., οἱ Ρωμαῖοι χρησιμοποιοῦντες τὸν, ὑποδειγματικῆς διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁργανώσεως, στρατόν των, ἐπέτυχον τὴν διάλυσιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ κράτους, μέ συνέπειαν οἱ μὲν παραμείναντες εἰς τὴν Παλαιστίνην νὰ ἀπολέσουν ἅπαντα σχεδόν τὰ πολιτικά καὶ θρησκευτικά των δικαιώματα, οἱ δὲ διασκορπισθέντες νὰ ἀποκόψουν ἀκουσίως πᾶν δεσμόν καὶ πᾶσαν ἐπαφὴν μέ τὴν πατρῶαν γῆν. Οὕτω, ἤρχισεν ἡ ἀνά τὸν κόσμον ταλαιπωρία τῶν περιπλανωμένων Ἰουδαίων, ἣτις ἔμελλε νὰ λήξῃ τὴν 4ην Μαΐου 1948, ὅτε ὁ ἀσπὴρ τοῦ Δαυὶδ ἔλαμψε καὶ πάλιν θριαμβευτικῶς εἰς τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν εἴκοσι τούτων αἰώνων, οἱ Ἑβραῖοι ὑφίσταντο τὰ πάνδεινα ἐκ μέρους τῶν λαῶν εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ὁποίων ὑπεχρεώθησαν νὰ ζήσουν. Καταστάντες ἀποδιοπομπαῖοι τράγοι λόγῳ ποι-

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

(Κλάδος Ευρώπης)

Κατωτέρω δημοσιεύουμε τήν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ἑσδρά Μωϋσῆ, ἀντιπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑβραϊσμοῦ, στή συνάντησιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κλάδου τοῦ Ἰσραηλικοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου, πού ἐγένετο στό Μιλᾶνο, 17 – 19 Σεπτεμβρίου 1977.

«Ἐπιθυμῶ νά δώσω τήν διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ Ἑβραϊσμός τῆς Ἑλλάδος, παρακολουθεῖ μέ προσοχή καί ζωηρό ἐνδιαφέρον, τίς δραστηριότητες τοῦ Παγκοσμίου Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου ἐν σχέσει μέ τά μεγάλα ἐβραϊκά θέματα πού τό ἀποσχολοῦν, καί συμμετέχει, στό μέτρον τῶν δυνατοτήτων του, στήν μελέτη καί τήν ἀντιμετώπισίν τους, μέσα στά πλαίσια τῆς συλλογικῆς προσπάθειας, ὅπως ἡ σημερινή.

Τά προβλήματα συνεπῶς πού ἀπασχολοῦν καί πού θά ἀποσχολήσουν τήν συνάντησί μας, δέν εἶναι ἀσφαλῶς ξένα πρός τήν Ἑλληνικήν Κοινότητα. Τήν ἀφοροῦν, παρ' ὅλον ὅτι στόν ἑλληνικό χῶρο, τά ὑπό συζήτησιν προβλήματα, δέν ἐμφανίζονται μέ τήν σοβαρότητα καί τήν ὀξύτητα πού ἴσως ἐμφανίζονται ἄλλοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ λοιπόν, τήν κατάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑβραϊσμοῦ, σέ σχέση μέ τά συζητούμενα θέματα, δέν νομίζω πῶς σημειώθηκε κάποια ἀλλαγὴ ἀπό τήν σύνοδο τῆς Μαδρίτης τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου, ὅπως τήν ἀνακοίνωσε ὁ πρόεδρος μας κ. Ἀλβ. Κόβο.

Θά πρέπει νά ἐπαναλάβω πάντως ὅτι ἡ Ἑλληνική Κοινότητα τῶν 5.000 περίπου Ἑβραίων δέν ἀντιμετωπίζει ἀνέκαθεν ἰδιαίτερα δύσκολα προβλήματα. Ὁ ἀντισημιτισμός στή χώρα μας δέ ἦταν ποτέ μία νόσος ἐνδημική καί δέν εὐδοκίμησε ποτέ ὑπό τήν μορφή τουλάχιστον ἐνός ἐπισήμου ἢ σοβαρά ὁργανωμένου καί ἀνησυχητικοῦ κινήματος.

Ἡ θέσις τοῦ ἐπισήμου Κράτους, τῆς ἐπισήμου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ἡ Ἑλληνική Νομοθεσία δέν εἶχαν ποτέ καί δέν ἔχουν καί σήμερα ἀντισημιτικά σπέρματα. Οὔτε ὁ Ἑλληνικός

Λαός στήν συντριπτική του πλειοψηφία κατέχεται ἀπό αἰσθήματα ἀντισημιτικά.

Ἐν τούτοις, κατά τά 3 τελευταῖα χρόνια, παρατηρεῖται μιά κίνησις, ἐκ μέρους ἀνευθύνων εὐτυχῶς κύκλων, δημιουργίας ἀντιεβραϊκοῦ κλίματος, διά διαφόρων ἐντύπων κυρίως, πού καλύπτεται ὑπό τόν μανδύα τοῦ ἀντισιωνισμοῦ-ἀντιϊσραηλινοῦ καί ἄλλοτε μέ τήν ταύτισιν πού ἐπιχειρεῖται τῶν Ἑβραίων μέ τούς ὁπαδούς τοῦ Ἰεχωβά.

Τό φαινόμενο μπορεῖ νά ἐξηγηθῇ μόνο ἂν λάβῃ κανεῖς ὑπ' ὄψιν του τήν διείσδυση στόν Ἑλληνικό χῶρο τῆς Ἀραβικῆς προπαγάνδας πού ἐνισχύεται καί ἀπό τήν παρουσία 8.000 περίπου Ἀράβων σπουδαστῶν.

Ἐλπίζουμε ὅτι πρόκειται γιά ἓνα φαινόμενο παροδικό πού θά διαφοροποιεῖται ὅσο θά διαφοροποιοῦνται τά αἷτια πού τό προκαλοῦν καί ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτή δέν εἴμαστε ἐξαιρετικά ἀνήσυχτοι.

Δέν σημαίνει πάντως ὅτι τό φαινόμενο αὐτό μᾶς ἀφήνει ἀδρανεῖς. Ἀντιθέτως τό ἀντιμετωπίζουμε προσπαθώντας νά τό ἐξουδετερώσουμε μέ τήν καλόπιστη διαφώτιση πού κάνομε κάθε φορά διά τοῦ ἀρτίως λειτουργοῦντος Γραφείου μας Δημοσίων Σχέσεων, διά ἐπισήμων ἀνακοινώσεων μας ὅπου καί ὅταν χρειάζεται διά προσωπικῶν ἐπαφῶν καί παραστάσεων μας πλησίον ἀρμοδίων προσώπων.

Κυρίως ὁμως, ἀντιδροῦμε διά τῆς καλῆς ὁργανώσεως καί λειτουργίας τῶν Κοινοτήτων μας, τῶν Ὁργανισμῶν καί τῶν Ἰδρυμάτων μας, διά τῆς καλῆς ὁργανώσεως τῆς ἐβραϊκῆς μας ζωῆς, διά τῆς ἐνότητός μας, διά τῆς καταλλήλου ἐκπαίδευσσεως καί χειραφετήσεως τῶν νέων μας.

Ἰδιαίτερα εὐτυχεῖς θά αἰσθανθοῦμε, ἐάν σέ μιά προσεχῇ συνάντησί μας θά εἴμαστε σέ θέσιν νά ἀνακοινώσουμε ὅτι ἐξέλειπαν ὅλα ὅσα σήμερα μᾶς ἐνοχλοῦν».

ΧΡΟΝΙΚΑ זכרון

Μηνιαῖον ὄργανον τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλλάδος

Γραφεῖα: Πειραιῶς 46, Ἀθῆναι (106)- Τηλέφ. 52.29.153

Ὑπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Ὁ Πρόεδρος τοῦ Κ.Ι.Σ.: Ἀλβέρτος Κόβο (Πειραιῶς 46- Ἀθῆναι)

Ἐπιμέλεια ἐκδόσεως: Νίκος Τσαπίδης, δημοσιογράφος

Ὑπεύθυνος φωτοσυνθέσεως: Κατσαούνης ΕΠΕ, Σπ. Δοντᾶ 10, Ἀθῆναι

ΤΕΥΧΟΣ 2 ● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1977 ● ΧΕΣΒΑΝ 5738

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ 2 ΔΡΧ.

Ἰσραηλινῶν, αἱ ἐνδιαφερόμεναι κυβερνήσεις συνε-
θλίβοντο μεταξύ τῶν πολεμικῶν των διακηρύξεων
περί ἐλευθερίας, ἰσότητος, ἀνεξαρτησίας κλπ., καί
τῶν πιεστικῶν οἰκονομικῶν των ἀναγκῶν.

Ἐξηντηλημένη ἀπό τὰς κολοσσιαίας πολεμικὰς δα-
πάνας ἡ Βρεττανικὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη ὅπως ὑ-
ποκύψῃ εἰς τὰς Ἀραβικὰς ἀπαιτήσεις καὶ τηρήσῃ ἀν-
τιἸσραηλινὴν στάσιν. Ἡ ἀντίδρασις αὕτη ἐξηγρῶσε
τούς Ἰσραηλινούς, οἵτινες ἔβλεπον διαψευδομένας
παταγωδῶς τὰς ἐλπίδας των. Οὕτω, πλέον τοῦ ἀντια-
ραβικοῦ μετώπου ἤνοιξαν καὶ ἀντιβρεττανικὸν τοιοῦ-
τον.

Ἄφθονον αἷμα ἔρρευσεν εἰς τὴν Παλαιστίνην κατὰ
τὰ πρῶτα, μεταπολεμικά ἔτη. Οἱ Βρεττανοὶ ἐτήρουν
τὴν μετανάστευσιν ὑπὸ αὐστηρότατον ἔλεγχον ἀπο-
στέλλοντες τούς μόλις ἀπελευθερωθέντας ἀπὸ τὰ
Ναζιστικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως Ἰσραηλίτας
εἰς Βρεττανικά τοιαῦτα. Οἱ Ἀραβες συνηγωνίζοντο
ἀλλήλους εἰς σφαγὰς καὶ λεηλασίας, ὡσάκισ βεβαίως
εἶχον ἐξησφαλισμένην τὴν φυγὴν των.

Ἐναντι αὐτοῦ τοῦ διμετώπου ἀγῶνος οἱ Ἰσραηλι-
νοὶ ἀντέταξαν τὴν εὐφυΐαν των, τὴν ψυχικὴν των ρώ-
μην καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά των. Ἡ Χαγκάνα, ὁ
μυστικὸς στρατός τῶν Ἑβραίων ἐξ ἀνάγκης ἐξωπλι-
σμένος μέ κάθε εἶδος ὅπλου, τό ὁποῖον ἦτο διαθέσι-
μον, ἐπέφερε τρομακτικά στρατιωτικά πλήγματα εἰς
τούς Ἀραβας καὶ πολιτικά εἰς τούς Βρεττανούς. Οὕτε
ἡ συντριπτικὴ ὑπεροπλία εἰς ἔμψυχον καὶ ἄψυχον ὑλι-
κόν, οὕτε ἡ τρομοκρατία ὑφ' ὅλας τὰς μορφάς της, ἐ-
στάθησαν ἱκανά ὅπως κάμψουν τό φρόνημά των. Ἄν
μή τι ἄλλο εἶχον εἰς τὰς χεῖρας των ἔν ἰσχυρότατον ἐ-
πιχείρημα. Ἐμάχοντο διὰ μίαν δικαίαν ὑπόθεσιν.

Ἡ συνέχισις τῆς αἰματοχυσίας ἔφερε τελικῶς τό
θέμα τῆς Παλαιστίνης εἰς τόν ΟΗΕ. Τό τεθέν εἰς τὴν
Γενικὴν Συνέλευσιν ἐρώτημα ἦτο ἐάν ἡ Παλαιστίνη
θά ἔπρεπε νά παραμείνῃ ἐνιαῖον κράτος ἢ νά διαχω-
ρισθῇ εἰς ἔν Ἀραβικόν καὶ ἔν Ἑβραϊκόν τοιοῦτον. Αἱ
διπλωματικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι ἐρρίφθησαν εἰς μάχας
ὅπου ἡ πονηρία, τό παζάρευμα καὶ ὁ ἐκβιασμός κατεῖ-
χον τὴν πρώτην θέσιν. Διὰ νά ἐγκριθῇ τό σχέδιον ὑ-
πέρ τοῦ διαμελισμοῦ θά ἔπρεπε τοῦτο νά λάβῃ τὴν
πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν ἀποτελούντων τότε τὰ
Ἑνωμένα Ἔθνη κρατῶν ἅτινα ἀνῆρχοντο εἰς 57. Ἡ
ψηφοφορία διεξήχθη εἰς τὰς 29 Νοεμβρίου τοῦ 1947
εἰς τό κτίριον τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν εἰς τό Φλά-
σινγκ Μέντοου τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ κατέληξεν εἰς
θρίαμβον τοῦ δικαίου. Μέ ψήφους 33 ὑπέρ, 13 κατὰ
καὶ 11 ἀποχάς ἡ Γεν. Συνέλευσις τῶν Ἑνωμένων
Ἐθνῶν «...υἱοθέτησε μίαν ἀπόφασιν πού ζητοῦσε
τὴν ἴδρυσι ἑνὸς Ἑβραϊκοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ εἰς
τὴν Παλαιστίνην...» Ἡ ἄμεσος σχεδὸν ἀναγνώρισις
τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῶν
ΗΠΑ καὶ ἡ κατόπιν 3 ἡμερῶν ὁμοία ὑπὸ τῆς ΕΣΣΔ,
παρέσχον ἰσχυράν διεθνὴ ὑποστήριξιν εἰς τοῦτο. Ἡ
ψηφοφορία τοῦ Φλάσινγκ Μέντοου εἶχε σημάνει τό
τέλος μιᾶς ἐποχῆς καὶ τὴν ἀρχὴν μιᾶς νέας.

Ἡ Βρεττανικὴ κυβέρνησις, διασφαλίζουσα τὰ νῶ-
τα της, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νά παραμείνῃ εἰς τὴν Πα-
λαιστίνην ἕως τό μεσονύκτιον τῆς 13ης Μαΐου τοῦ ἐ-
πομένου ἔτους, ὅτε καὶ θά ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν ἡ

προμνησθεῖσα ἀπόφασις τοῦ ΟΗΕ. Κατὰ τό διάστημα
τοῦτο οἱ Ἑβραῖοι ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν καταφανῆ
ἐχθρότητα τῆς Βρεττανικῆς πολιτικῆς, ἥτις, ἐφαρμό-
ζουσα τόν ἀποκλεισμόν, ἀπηγόρευε τόν ἐφοδιασμόν
τῶν Ἑβραίων μέ ὅπλα ἢ τὴν ἀποβίβασιν μεταναστῶν.
Οἱ Ἀραβες, ἀντιθέτως, εἶχον πλήρη ἐλευθερίαν εἰς
τὰς κινήσεις των ἐκμεταλλευόμενοι ταύτην εἰς πᾶσαν
εὐκαιρίαν. Αἱ μάχαι συνεχίζοντο καὶ ἄφθονον αἷμα
ἔρρεεν ἀπὸ ἀμφοτέρας τὰς πλευράς. Καὶ κάποτε ἐξη-
μέρωσεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀνεξαρτησίας.

4. ΜΑΪΟΣ 1948 ΜΕΧΡΙΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1956

Ἡ κήρυξις τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἰσραήλ ἐσήμανε
τὴν ταυτόχρονον ἔξαρξιν τῆς ἀπροκαλύπτου ἐναντίον
τοῦ ἐπιθέσεως τῶν τακτικῶν στρατῶν Αἰγύπτου,
Ἰορδανίας, Ἰράκ, Λιβάνου, Συρίας καὶ τῶν συμπο-
ρευομένων πρὸς ταῦτα λοιπῶν Ἀραβικῶν κρατῶν.
Μέ τό σύνθημα: «Νά σβύσῃ ὁ Σιωνισμός», τὰ Ἀραβι-
κὰ ἔθνη ἐφώρμησαν ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ τοῦ ὁ-
ποίου τὰ καθορισθέντα ὑπὸ τοῦ ΟΗΕ σύνορα ἀπετέ-
λουν παρωδίαν συνοριακῶν γραμμῶν, ἐπιτρέποντα
τὴν πανταχόθεν ἐλευθέραν προσβολὴν των.

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΦΡΙΖΗΣ

♦ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

τοῦ μετώπου, νά ἰδῇ, νά πεισθῇ ὅτι εἶχον ἐξασφαλι-
σθῇ ὅλοι οἱ ἄνδρες του. Ἀλλὰ ἐκεῖνο, τό ὁποῖον πρω-
τίστως τόν ἐνδιέφερε, ἦτο ἡ συνοχή τῶν δυνάμεών
του. Καὶ μέ τό παράδειγμά του τό ἐπέτυχε. Ὅμως, ἔν-
δεκα καὶ εἴκοσι λεπτά ἀκριβῶς, ἓνα βλῆμα ἐχθρικῆς
βόμβας, πού ἐξερράγη κοντά του τοῦ ἠνοιξε τὴν κοι-
λιά. Οὕτε ὅμως καὶ τότε πήδησε ἀπὸ τὴν σέλλα του,
οὕτε καὶ τότε ἔπαυσε νά παροτρύνῃ καὶ νά φωνάζῃ
«ΑΕΡΑ». Μιά νέα, τότε ριπὴ πολυβόλου τόν ἀπετε-
λείωσε.

Ὅταν ἡ ἐπιδρομὴ ἐτελείωσε, ὅταν τὰ ἀεροπλάνα
ἀπεμακρύνθησαν καὶ οἱ ἄνδρες ἐξῆλθον τῶν ὀρυγμά-
των των, τόν εὐρῆκαν αἰμόφυρτον, νεκρόν μέ τὰ πό-
δια εἰς τούς ἀναβολεῖς.

Ὁ ἱερεὺς τῆς ταξιαρχίας ἔσπευσεν ἐπὶ τόπου. Τί ἔ-
πρεπε νά κάμῃ; Ὁ Συνταγματάρχης ἦτο Ἑβραῖος τό
θρήσκευμα. Ἀλλὰ δέν ἐδίστασε! Κλαίων ἔβγαλε ἀπὸ
τό σακκίδιό του τὰ ἄμφια τὰ ἱερά, ἐτοποθέτησε τὴν
χεῖρα του ἐπὶ τῆς αἰμοφύρτου κεφαλῆς του καὶ ἤρχισε
ἐκφέρων τὴν ἐπιθανάτιον ἑβραϊκὴν προσευχή: «Ἄ-
κουε, Ἰσραήλ, ὁ Θεὸς εἶναι εἷς καὶ Μόνος!»

Ἔτσι σκοτώθηκε ὁ Συνταγματάρχης Φριζῆς, ἥρως
τῆς Ἑλλάδος, καὶ τό διηγοῦνται ἕως σήμερα οἱ συμ-
πολεμισταὶ του, πού ἐσήκωσαν εἰς τούς ὤμους των
μέ εὐλάβειαν, μέ στοργήν, τό νεκρὸ του κορμί καὶ τό
ἔθαψαν ἐκεῖ στό πεδίο τῆς μάχης. Ἔτσι ὅπως ἦτο μέ
τὴ στολὴ κοκκινισμένη ἀπὸ τό αἷμα του.

♦ Τὰ κείμενα πού δημοσιεύονται πῶς πάνω εἶναι τόσο
χαρακτηριστικά ὥστε δέν χρειάζεται νά προσθέσῃ
κανεὶς τίποτα. Μόνον ὅς ὑποκληθοῦμε καὶ πάλι στὴ
μνήμη τῶν Ἡρώων τοῦ 40 καὶ τοῦ ὁμοθρήσκου μας
Μ. Φριζῆ...

Τό Ἰσραήλ ὅμως ἦτο ἕτοιμον. Ἡ Χαγκάνα, ὁ μυστικός Ἑβραϊκός στρατός μετεβλήθη εἰς ἐθνικόν τακτικόν στρατόν καί ἐνεδυναμώθη διά τῆς μαζικῆς προσχωρήσεως εἰς τὰς τάξεις του τῆς Παλμάχ, τῆς παραστρατιωτικῆς ὁργανώσεως τῆς νεολαίας τοῦ Ἰσραήλ. Ὑπῆρχε πλέον Γενικόν Στρατηγεῖον εἰς τό κτίριον τοῦ ὁποίου ἐκυμάτιζεν ὑπερηφάνως μία τεραστία κυανόλευκος σημαία μέ τόν ἀστέρα τοῦ Δαυΐδ. Ὀπλισμός παντός εἶδους καί ἀπό πᾶσαν πηγὴν εἰσέρρεεν εἰς τό νεοσύστατον κράτος. Ἑκατοντάδες χιλιάδων Ἑβραῖοι συνέρρεον ἀπό κάθε γωνίαν τῆς γῆς εἰς τό ἐλεύθερον κράτος των, ἀπαλασσόμενοι πλέον ἀπό τὰς ταπεινώσεις, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐξευτελισμούς αἰώνων ἐπύκνωνον τὰς τάξεις τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ του· διεσκορπίζοντο εἰς τὰ κιμπούτς καί ἐδημιουργοῦν νέα τοιαῦτα εἰς τὴν ἔρημον. Ἡ εἴσοδος ὧν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἰς τό νεαρόν κράτος ἐδημιούργησε τεράστια οἰκονομικά προβλήματα πλὴν ὅμως οὐδεὶς Ἑβραῖος ἐξεδιώχθη καί εἰς οὐδένα Ἑβραῖον ἀπηγορεύθη ἡ εἴσοδος. Ἀπαντες ἐγένοντο δεκτοὶ καί ἅπαντες ἔθετον τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκ τέφρας τῆς ἀναγεννημένης πατρίδος των. Καί ἰδοὺ ἕν νέον Ἰσραηλινόν θαῦμα. Μαχόμενον καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν τῶν συνόρων του, δημιουργοῦν ἐκ τοῦ μηδενός κρατικὴν ὁργάνωσιν καί οἰκονομίαν, ὁργανῶνον τὴν γεωργίαν ὅχι ἀπλῶς ἐπὶ συγχρόνων ἀλλὰ ἐπὶ πρωτοπορειᾶς βάσεων, τό Ἰσραήλ ὅχι μόνον ἐπέζησεν ἀλλὰ καί ἐθριάμβευσε.

Τόν Νοέμβριον τοῦ 1948 ἐπετεύχθη ἀνακωχή. Οἱ Ἰσραηλινοὶ εἶχον διευρύνει τὰ ἀπαράδεκτα σύνορα τοῦ Μαΐου, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι ἀνασφαλῆ. Οἱ συνησπισμένοι τακτικοὶ στρατοὶ τῶν Ἀράβων ὑπεχώρησαν καί παρεχώρησαν τὴν θέσιν των εἰς τοὺς Παλαιστινίους τρομοκράτας, τὴν νέαν δύναμιν, ἣτις ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τῶν τακτικῶν στρατῶν νὰ καταβάλλουν τοὺς Ἰσραηλινούς. Ἐκτοτε, καί μέχρι τοῦ 1956, μία ὑποτυπώδης εἰρήνη ἐβασίλευσεν εἰς τὴν περιοχὴν. Τὰ γεγονότα ὅμως τοῦ 1952 κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Αἰγυπτιακός στρατός ἐξεθρόνισε τὸν βασιλέα Φαρούκ καί ἀνεκήρυξε τὴν Αἰγυπτὸν Σοσιαλιστικὴν Δημοκρατίαν, ἀνεζωπύρωσαν τὸν ἐπιθετικὸν ἐθνικισμόν τῶν Ἀράβων.

Βάλλων κατ' ἀρχὴν ἐναντίον τῶν Ἀγγλων καί ἀποκλεισθεὶς τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τῶν ΗΠΑ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ φράγματος τοῦ Ἀσσουάν, προέβη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1956 εἰς τὴν ἐθνικοποίησιν τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ.

5. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1956 ΜΕΧΡΙΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 1957

Ἡ ἐθνικοποίησις τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ ἐπλήγωσε βαθέως τὴν Βρεττανικὴν ὑπερηφάνειαν. Ἦτο ἀπὸ τό εἶδος ἐκεῖνο τῶν προσβολῶν ποὺ ἐκπλύνονται μόνον μέ πόλεμον. Ἀλλ' ὁ πόλεμος χρειάζεται συμμάχους. Στραφέντες οἱ Βρεττανοὶ πρὸς τὴν Γαλλίαν εὔρον συμπάθειαν ἐρειδομένην προφανῶς ἐπὶ κοινῶν ἀποικιοκρατικῶν παραδόσεων. Ὁ τρίτος συνεταῖρος, τό Ἰσραήλ, δέν ἐκινεῖτο ὑπὸ ἀποικιοκρατικῶν βλέψεων. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ἰσραήλ εἰς τὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ Πόρτ — Σάϊντ ἦτο καθαρῶς μία πρᾶξις νομίμου αὐτοαμύνης κατὰ τῶν ἀτελευτήτων τρομο-

κρατικῶν ἐπιδρομῶν ἐκ τῶν ὁμόρων του κρατῶν.

Διὰ τοὺς Ἰσραηλινούς ἡ ἐξέλιξις τοῦ πολέμου δέν ἦτο, τίποτε ὀλιγώτερον ἀπὸ μίαν ἀστραπιαίαν νίκη. Ἐντὸς πέντε ἡμερῶν εἶχον ἀπωθήσῃ τὰ Αἰγυπτιακὰ στρατεύματα εἰς τὴν Διώρυγα. Παραλλήλως κατέλαβον τό Σάρμ — Ελ — Σεῖχ εἰς τό Νότιον ἄκρον τοῦ Σινᾶ, ἐλευθερώνοντες οὕτω τὴν θαλασσίαν ὁδὸν πρὸς τὸν λιμένα τοῦ Ἐἰλάτ ἀπ' ὅπου διεκινεῖτο σημαντικὸν μέρος τῶν εἰσκομιζομένων ἀγαθῶν των.

Πλὴν ὅμως ἡ παρανομία τῆς Ἀγγλογαλλικῆς ἐπεμβάσεως συνεκάλυψε τὴν νομιμότητα τῆς Ἰσραηλινῆς ἐπιχειρήσεως. Τό Συμβούλιον Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ διέταξε τό Ἰσραήλ ὅπως ὑποχωρήσῃ εἰς τὰ σύνορά του καί ἐγκατέστησε κυανοκράνους παρατηρητὰς εἰς τό Σάρμ — Ελ — Σεῖχ καί τὴν λωρίδα τῆς Γάζης, ἐλάχιστα ἀποτελεσματικὸν μέτρον ἀνασχέσεων τῶν ὀρέξεων τοῦ Καίρου ὅπου ἡ οἰκιοθελής ἀποχώρησις τῶν Ἰσραηλινῶν ἀπὸ τό Σινᾶ διευτυπανίσθη ὡς νίκη.

Ἡ ἐπιχείρησις τοῦ 1956 οὐδέν ἐκ τῶν προβλημάτων εἰς τὴν Μ. Ἀνατολὴν ἐπέλυσεν. Οἱ Σῦροι ἐξηκολούθουν νὰ κανονιοβολοῦν τὰ χωρία τῆς Τιβεριάδος ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Γκολάν. Οἱ Παλαιστίνιοι ἀντάρται χρησιμοποιοῦντες τὴν λωρίδα τῆς Γάζης καί τὰ ἐπισφαλῆ σύνορα μέ τὴν Ἰορδανίαν ἐξηκολούθουν νὰ ἐξαπολύουν τρομοκρατικὰς ἐπιθέσεις εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ Ἰσραήλ. Μέρος, ἐξ ἄλλου, τῶν Παλαιστινίων ἐγκατεστάθη εἰς τὸν Λίβανον ὑπὸ τὴν κάλυψιν τῶν συνόρων τοῦ ὁποίου ἐνήργει ἐπιδρομαί. Ἡ πληγὴ τῶν στρατοπέδων τῶν προσφύγων εἰς τὴν Γάζαν ἐξηκολούθει νὰ πυρορροῇ εἰς τό Ἰσραηλινόν πλευρόν. Διατηροῦσα τὰ στρατόπεδα αὐτὰ ἡ Ἀραβικὴ πολιτικὴ ἀπεσκόπει εἰς εὐρείαν ἐκμετάλλευσιν τοῦ μύθου τῶν ἀλυτρώτων Παλαιστινίων καλλιεργοῦσα παραλλήλως ἐπιμελῶς ἕν ἀποδοτικὸν φυτώριον φανατικῶν τρομοκρατῶν.

Ἡ διεθνὴς πολιτικὴ ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ τῶν δύο Ὑπερδυνάμεων εὐρίσκετο ἐν ἀδυναμίᾳ ἐξευρέσεως λύσεως. Ἡ Σοβιετικὴ ναυτικὴ ἐδραίωσις εἰς τὴν Μεσόγειον ἐδημιούργησε πολλὰ ἐρωτήματα τόσον εἰς τὴν ΝΑ πτέρυγα τοῦ ΝΑΤΟ ὅσον καί εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας. Χερσαία μέχρι τοῦδε δύναμις ἡ ΕΣΣΔ εἶχε προσανατολίσει τὴν ἄμυναν τοῦ ΝΑΤΟ εἰς ἐνδεχομένην χερσαίαν ἐπίθεσιν ἐξ Ἀνατολῶν τόσον διὰ συμβατικῶν ὅσον καί πυρηνικῶν τακτικῶν δυνάμεων. Ἡ καινοφανὴς ἀπειλὴ ἐνός Σοβιετικοῦ στόλου εἰς τὴν Μεσόγειον, ὅπου τό μόνον ἀντίβαρον εἶναι ὁ 6ος στόλος τῶν ΗΠΑ καί ὅπου, ἀτυχῶς, οὐδεμία ἐπαρκῶς ὠργανωμένη καί ἰσχυρά ναυτικὴ δύναμις τοῦ ΝΑΤΟ ὑφίσταται, ἔθεσεν εἰς τακτικόν καί στρατηγικόν κίνδυνον τό «μαλακόν ὑπογάστριον» τῆς Εὐρώπης.

Τούτου ἕνεκα, ἡ ὑποστήριξις τοῦ Ἰσραήλ ὑπὸ τῶν ΗΠΑ ἔδει νὰ συνεχίζεται διὰ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν Ἀνατολικόν μυχόν τῆς Μεσογείου ἕν ἰσχυρόν Δυτικόν προπύργιον ἀνθιστάμενον εἰς τὴν πλημμυρίδα τῶν σοσιαλιστικοποιουμένων Ἀραβικῶν κρατῶν. Ἡ διαμάχη αὕτη ὠδήγησεν ἀρχικῶς εἰς ὑπερεξοπλισμόν καί τῶν δύο μερῶν καί τελικῶς εἰς τὸν πόλεμον τῶν 6 ἡμερῶν.

* * *

עץ חיים היא

Δένδρον ζωῆς εἶναι ἡ Τορά...
(Παροιμ. 3:18)